

Rüzgâr gibi geçti!..

AYDABİR

Salı günü (8) inci sayısında:

Prof. Dr. Muzaffer Şevki Yener

Bütün Hayatını Anlatıyor!

İlk eseri — Son eseri — En sevdiği eser — Okuyucularından aldığı mektuplar — Bahtiyar mı, bedbaht mı? — Yeniden dünyaya gelse ne olurdu?...

1 — Bizde Modernizm...
Yazan:
Peyami Safa

3 — Abdülhak Hâmit ve Efganlı Cemalettin!
Yazan:
Mithat Cemal Kuntay

5 — Mine : Hikâye...
Yazan:
Kerime Nadir

En çok okunan ve sevilen romancımız:

Kerime Nadir Anlatıyor!

Gençler!.. Onun zorluklarla, mücadelelerle geçen hayatı size örnek olsun!

2 — Paris Notları...
Yazan:
Reşat Nuri Güntekin

4 — Sıcak Yatak
Yazan:
Yusuf Ziya Ortaç

6 — Uzakta Bir Kitar...
Çeviren:
Nihâl Yeğinobalı

Pitigrilli'nin şaheser hikâyesi:

Çalınan Mushaf!

Üç büyük moda merkezi:
New York — Paris — Londra
Yazan, Dünyanın en meşhur terzisi:
Christian Dior

Salı Günü Çıkıyor

Tasarruf Hesapları İkramiyesi

Mart Çekilişi
50.000 Liradır
Bir kişiye 25.000 Liradır
Her (150) liraya bir kur'a
Şimdiden hesap açtırınız
EMNİYET SANDIĞI

Sahibi ve Başyazarı :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Daimî Yazarları:
★ Orhan Seyfi Orhon, Peyami Safa, Faruk Nafiz Çamlıbel ,Reşat Nuri Güntekin, Hamdi Varoğlu, Zahir Güvemli, Bülent Oran, Nihal Yeğinobalı...

Daimî Karikatüristleri:
★ Togo, Necmi Rıza, Şevki, Nehar, Altan, Nuri, Sinan, Niyazi, Fuat Yılmaz, Metin Gökçe..

★

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Ahmet Koçer

★

Abone şartları:
Yıllığı 18 lira, altı aylığı 9 lira, üç aylığı 450 kuruş.
Yabancı memleketlere : Yıllığı 30 lira, altı aylığı 15 lira, üç aylığı 750 kuruş.

Sayısı: 35 kuruş

Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

★

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]
[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Telefon
21811

000382

Akbaba

Sayı : 46 — Cilt : 2 — 29 OCAK 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

HER HAFTA :

DEMİRPERDE ARKASINDA YAHUDİ KATLİÂMI BAŞLADI (Gazeteler)

Hitler — Buyurunuz, baş yemek!...

Harikalar Partisi!

C. H. P. kongreleri devam ediyor: Güzel güzel konuşuluyor, güzel güzel kararlar veriliyor ve güzel güzel seçimler yapılıp bitiyor. Alkış alkış üstüne! C. H. P. nin sapasağlam ayakta durduğu nasıl da belli! Hem de o kadar belli ki, kılı bile kıpırdamamış! Bundan üç sene, beş sene, sekiz sene, on sene evvelkiler neyse yine o! Belki de delegelerde de büyük bir fark yoktur. Onlar da partinin üç sene, beş sene, sekiz sene, on sene evvelki sadık üyeleri! Maşallah, kırkbir buçuk maşallah, sadakat, karakter dediğin de bukadar olur!

Hem neye değişsinmiş kuzum? Arada değişikliği gerektiren bir şey mi var? Tek partili rejimden, çok partili rejime geçildi. Millî şeflikten demokrasiye, diktatörlükten hürriyete! Hepsi topu topu bir adımcık yer! Zaten o adımı da sayın Millî şefimiz İnönü atmadı mıydı? Alkışlayın dostlarım, eskiden millî şefimizi alkışladığınız gibi alkışlayın!

C. H. P. kongrelerinde bir şeye hayranım: Sürünizamının sonsuz kudretine! Meğer bu nizam, kütlenin ruhuna ne kadar da uyğunmuş? Sağdan sola bir kişi çıkıp da genel başkanın siyasî şahsiyetine karşı tek söz söyliyemiyor. Bir zıpır, bir delişmen, bir münasebetsiz de mi yok? Hava o kadar disiplinli, o kadar saygılı ki, ağzını açacakların teker meker kürsüden alaşağı edileceği meydanda! Çünkü C. H. P. nin sevk ve idaresi baştan başa bir harika! Tek parti idaresi memleketin bir altın devri olduğu için harikaydı! Oradan demokrasiye geçsin, siyasî tarihte misli görülmemiş bir harika! İktidardan tepetaklak düşüş, dünyayı hayran bırakan bir harika! Şimdi iktidara geçilirse bu da bir harika olacak! Geçilemezse, o da bir harika!.

Bu harikalar partisinde harika olmayan şey yok ki, tenkit edilsin? Düşmek harika, kalkmak harika, batmak harika, çıkmak harika! Acaba, bu partideki sahiden samimî ve münevver adamlar, İnönü'nün siyasî şahsiyetini tenkit ve münakaşa etmeden yeni bir fikir, yeni bir ruh doğabileceğini nasıl ve nereden umuyorlar?

C. H. P. kongreleri böyle devam ettikçe, partinin taştan bir heykel gibi ayakta durduğuna şüphe yok! Şayet bir gün - olamaz ya! - bu kongrelerde gökler gürler, şimşekler çakar, yıldırımlar düşer, genel başkanın sadık ve mutaassıp taraftarlariyle onu tenkide kalkan âsiler ve mülhitler arasında fırtınalar koparsa, parti yıkılıyor sanmayın. Yeni bir fikir, yeni bir ruh doğmaya başlıyor demektir!

Fakat bu doğum, bütün talihi bir insanın talihine bağlanarak ebediyyen kısırlaştırılan bu harikalar partisi için inanılmıyacak, görülmemiş, işitilmemiş bir şey, sahiden bir harika olacak!

Orhan Seyfi ORHON

Kim biniyor?

Gazetelerde çıkan rakamlara göre, 1952 yılında, yurdumuza 144.000.000 liralık otomobil girmiş.

Vay anam, vay... Şu lâstik tekerlekler gibi dizilen sıfırlara bakın hele!

Hani düğün sabahı gelinden şikâyet eden damadına:

— Teee, bunun anacığı da büyleydi... Kim seviyor bunları be?.

Diyen muhacır gibi, insanların hayretle soracağı geliyor:

— Kim biniyor bunlara be?!..

000383

Salamon, bizim Nasraddin Hocamızdan sonra, Fransızların palavracı Marsilyalısı, Ercüment Ekrem'in sevimli Meşhedi'si gibi, mizah edebiyatını şenlendiren bir tiptir. Hemen her dilde ciltler dolusu Yahudi fıkrası ve Yahudi karikatürü bulursunuz: Hasisliğe, kurnazlığa ve hoşgörlüğe dair fıkralar ve karikatürler:

★ **Karısiyle kendisinin idrarını bir şişede toplayan Salamon, akşam eve neş'e içinde döner:**

— Mujde Rebeka! Ne sende albumin var, ne bende şeker!..

★ **Gece, Mişonaçi, Salamona misafir gider. Karşılıklı oturmadan evvel, ev sahibi elektriği söndürür:**

— Maksat konuşmak diyil mi? Karanlikta da birbirimizin sesini duyarız...

Bir kaç saatlik sohbetten sonra, misafir gitmek üzere iken rica eder:

— İşiği yakma... İskimesin diye pantalonumi çikartmiştim, dur, giyeyim!...

Zavallı Salamon

★ **Moiz, Salomona bir tokat atar. Gözünde şimşekler çakan Salamon, kendisine gelince sorar:**

— Anlamak istiyorum: Şaka mi ediyorsun, yoksa ciddi mi?.

Moiz, öfkesi hâlâ geçmemiş, cevap verir:

— Ciddi, ciddi...

Salamon, uysal bir gülümseyişle:

— Ciddi ise zarar yok, der, şakadan hiç hoşlanmam!...

Çocukluğumuzda, sünnet düğünlerinin iki tatlı neş'esi vardı: Karagözle hokkabaz. Birincisi Türk sanatı idi, ikincisi Yahudi hüneri.

Portakaloğlunun şakşağı çırağının kel kafasına inince, can acısını unutur, körpe kahkahalarla gülerdik.

Sünnetçi Hacı Fidan'ın usturasiyle budanır budanmaz, tef ve düdük sesleri arasında duyduğumuz ilk neş'eli tebrik onunkiydi:

— Güle güle kullan küçük bey!

Salamon, yalnız mizah edebiyatının güler yüzü değildir. İnsan zekâsının her şubesinde, ilimde, fende, sanatta, onun çehresini görürüz: Tıbbın, felsefenin, musikinin damarlarında Yahudi kanı dolaşmaktadır.

Fakat o, kazandığı şöhreti, ırkına değil, toprağında yaşadığı millete mal eder. İşte, son asrın büyük âlimi Einstein. Larousse, isminin yanına şöyle yazmış: Alman fizikçisi...

Şimdi, Salamonun vatanı var, devleti var, bayrağı var. Ama, yer yüzünde hâlâ rahatı yok.

Sovyet Rusyada, yeni bir Yahudi katliâmı başladığını gazeteler yazıyor.

Sebep?.

Hani, Yeniçeri ağası palayı çekip Salamonun yolunu kesmiş:

— Bre bezirgân, siz Hazret-i İsayı öldürmüşsünüz...

Yahudi boynunu büküp;

— Aman ağam, demiş, o binlerce sene evvel olmuş...

Yeniçeri ağası bu, tarih hocası değil.

— Onu bunu bilmem, demiş, ben daha şimdi duydum!..

Bu fıkra, mizah edebiyatımızı şenlendiren, kendi kendimize uydurduğumuz bir şakadır. Rusyada ise, ölüm cezasının sebebi bu şaka kadar bile ciddi değil!

Zavallı Salamon...

ÇIMDIK

Köylü — İçişleri Bakanlığı burası mı?.
Odacı — Hayır hemşerim, burası Dahiliye Vekâletil...

Pır Pıri

Meşhur hattat İzzet efendi, bir gün sadrazama yazdığı bir arizaya şu serlevhayı koymuştu:

Huzuru âlii pır pırîlerine!

Sadrazam, nefis bir rık'a ile yazılan bu mektubu takdir ile okurken (pır pırî) kelimesine takılıp kaldı.

Pır pırî... Bu da ne demek acaba?..

Kamusu Osmanî'ye baktı, yok... Bürhanı katia baktı, yok. Tanıdığı Arapça ve Acemce ulemasına sordu, onlar da düşündüler, taşındılar:

— Acaba piri pirî olmasın, dediler..

Fakat bu da mânasızdı.

Nihayet sadrazam paşa, İzzet efendiyi çağırıp sordu:

— Hattat, mektubunu aldım... Elin var olsun, inci gibi yazmışsın... Ancak, kullandığın bir kelimenin mânasını anlıyamadım.

İzzet efendi, hürmetle el pençe durup boynunu büktü:

— Estağfurullah efendimiz..

— Hayır, hayır... Sahiden anlayamadım. Hattâ lûgatlere baktım, bulamadım. Lisan ulemasına sordum, bilmediler...

— Acaip... Hangi kelime idi bu efendimiz?

— Pır pırî!.

Hattat İzzet efendi, dudakların da beliren masum bir tebessümle gülümsedi:

— O kelimenin mânası yoktur efendimiz...

— Allah, Allah... Mânası yoktur da niçin yazdın öyleyse?.

İzzet efendi kekeledi:

— Şey efendimiz... İki tane (r) nın bir sıraya dizilmesi güzel duruyor da!

000384

— Mektepte de böyle, hep benden kopye ederdi!..

Hem iğnesi var, hem balı

Meclis çıkarıp mızrağı artık çuvalından,
Cânım dili kurtardı terim martavalından.

Kim mandolininden heyecan duydu Cevâdın?
Kim zevk û safâ buldu Besîmin kavalından?...

Kurtuldu bu millet diye yıllarca sevindik
Çarşaf, peçe, fes, takye, sarık karnavalından;

Hayfâ ki son aylarda filiz verdi taassub
Kaktüs gibi yüzlerce ticânî sakalından...

Var, baltayı vur kökleri hâricde dururken;
Zîrâ ki budanmaz çürümüş gövde dalından!

Coşmuş gidiyor, dağ tepe, her gün medeniyyet,
Şimşek çakarak kısrağının cümle nalından;

Sen git, deve üstünde meded bekle bütün gün
Sahrâ-yı Kebîrin sonu gelmez mavalından!

Derler ki, cihân içre canın yongasıdır mal;
Cansız görünür bir kişi ayrılsa malından;

İsbâtı bunun fırka-i Halk olsa gerektir:
Kaybetti hemen kendini tazmin masalından!

Kırk imparator gitti de vâh etmedi kimse;
Titrer mi cihânın kılı Mısrın kralından?

Lâkin o da bir gün dönecekmiş yine tahta;
Keşfetti Günaltay bunu dün kahve falından!

Şekvâsı niçindir, bilir erbâb-ı dekayık,
Üstâd-ı şehîr İbn-ül-Emînin Pakalından!

Zenhûr-i siyâset gibidir nazm-ı Siyasî:
Düşman dikeninden pay alır, dost balından.

SİYÂSÎ

.- 000385

İstanbul Notları

Şefkat kolu

Kızılay Cemiyetinin şefkatli faaliyetlerini, her seneki «hafta» larından biliriz! Bu yakınlarda bir «Kadınlar şefkat kolu» kurulacağını öğrenince, kadınlarımızın bunu nasıl karşılıyacağını anlamak merakına kapıldım ve ilk rastladığım adresi bende mahfuz «hamfendi» ye: «Bu kolun çalışmaları sizce nasıl olmalı?» diye sordum. Aramızda şöyle bir konuşma geçti:

— Sizce bu kolun çalışmaları nasıl olmalıdır hanımfendi?

— Bunu bana mı soruyorsunuz?

— Ya kime soralım?

— Hiç şüphesiz kadınlara karşı şefkatli duygular beslemekle tanınmış erkeklere... Meselâ kadınlar avukatı İrfan Emin'e sorun, Eşref Şefik'e, Burhan Felek'e sorun... Onlar kadın kısmının, hele genç ve güzel olursa, nekadar sevilmeğe ve şefkate muhtaç olduğunu bilirler...

— Ya Nizamettin Nazif?

— Bırakın şu Tepedelen kazağı..

— Ama siz şahsiyet yapıyorsunuz. Bendeniz...

— Malûm efendim. Bence böyle bir cemiyet hiç şüphesiz kadınlar arasında birlik hissini sağlamağa yarar. Her kadın kendini cemiyetin tabiî âzası sayar ve rekabet ortadan kalkar. Düşünün, şefkate muhtaç kadınlar için vereceğimiz kokteyl partileri... Sadece kadınlar mı bu kıssadan hisse kapacaklar sanıyorsunuz? Asıl hissenin büyüğü erkeklere kalacak...

— Yok efendim, bilâkis, kadınların hakkıdır.

— Yani partilerde eğlenmekten erkekler de faydalanacaklar demek istiyorsum...

— İş ona kalırsa, erkekler zaten partilerde mükemmelen eğleniyorlar. Hanımfendiciğim, bu arada acaba bu dernek kolunun yoksul kadınlara da faydası olur mu, dersiniz?

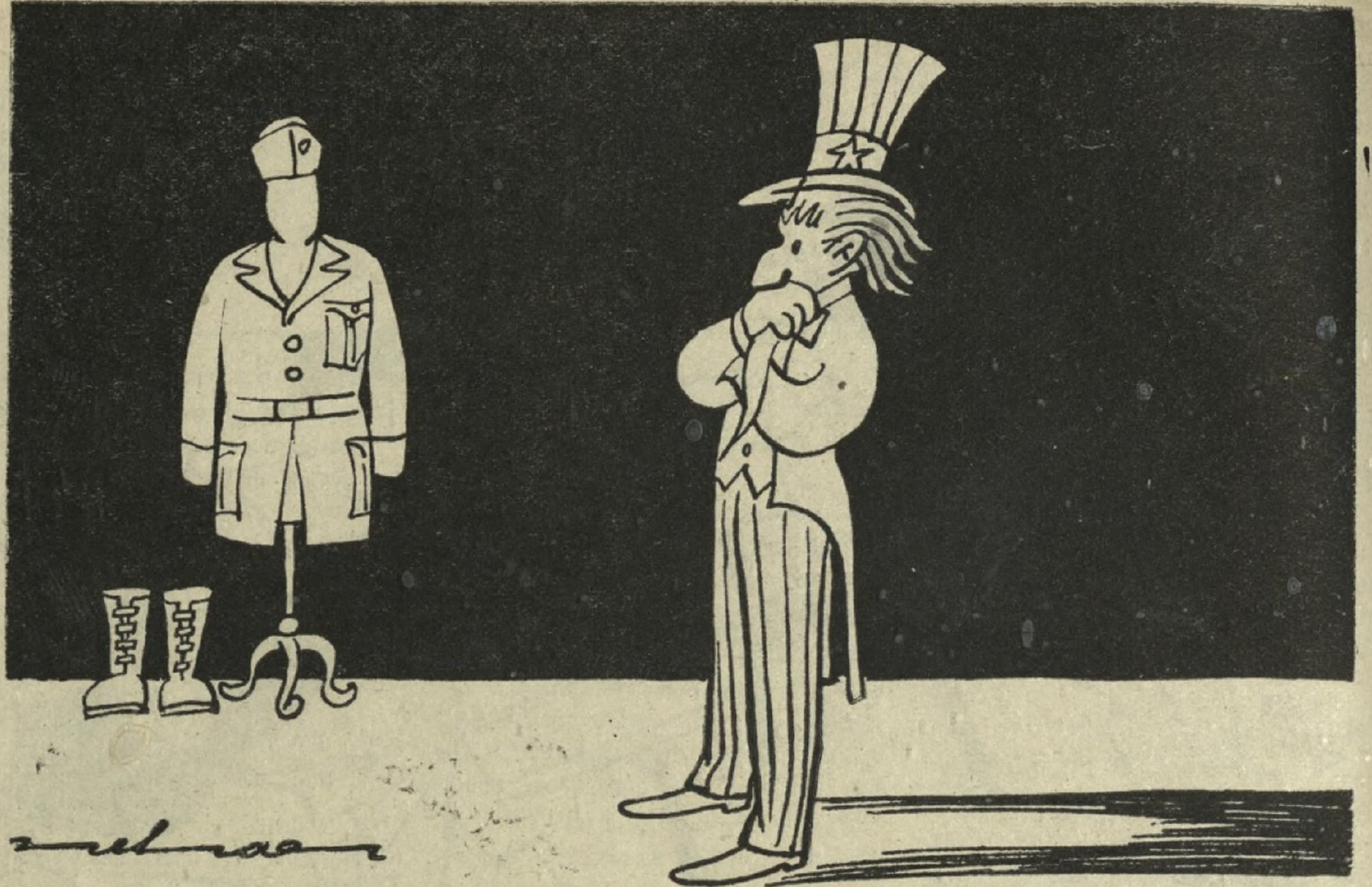
— Ha. Eee, olabilir tabiî, neden olmasın? Ama işin o tarafiyle Kızılayın sosyal yardım kolu uğraşmıyor mu zaten? Bence şefkat kolunun kadınlar arasında kurulmasından maksat, meselâ kocalarının zulmüne uğradığı halde onları dövmiyen şık hanımların imdadına yetişmek, sonra...

— Sözünüzü kesiyorum ama, bu zamanda karısına zulmedebilen kalpsiz erkek var mıdır dersiniz?

Hanımfendi elini salladı:

— Ne diyorsunuz efendim, benimki bile geçende gördüğüm dantel şapkayı almak için okadar yalvardığım halde, dört yüz lira gibi küçük bir parayı çıkarıp veremedi. Böyle zalim erkekler varken, kadınların şefkat ve yardıma ihtiyaçları asla eksilmez...

Zavallı kadıncağızın haline ağlamak geldi içimden. Göz yaşlarımı göstermemek için acele veda ederek yanından ayrıldım.

— Avrupa ordusunun üniformasını bulduk!.. Şimdi bir de bunu giyecek askeri bulalım!..

YENİÇERİ HASAN'LA..

İstanbulun tarafımızdan alınışı beş yüz sene önceydi. Bu münasebetle surlara ilk çıkan Yeniçeri Ulubatlı Hasan'la bir görüşmek istedim. Lâkin, kabrini bulamadım: Bakımsızlıktan harap olup gitmiş. Bunun üzerine mülâkatı Cenneti âlâda yapmağa karar verdim. Şöyle sokağa adım atar atmaz, ilk otomobil, Altıncı şubenin izniyle bir çarpışta beni, göklerin sekizinci katına ulaştırdı. Cennette kahraman Yeniçeriyi bulmak kolay oldu. Çünkü, orası başka bir âlem... Kahramanları herkes tanıyor. Sonra kime ne sorsanız, cevabını hemen veriyor: Tıpkı bizim sevimli küçük valimiz gibi. O da bu yüzden, yani hiç bir meseleyi cevapsız bırakmadığı için cennetlik ya zaten!

Yeniçeri Hasan'ı buldum, ve hemen sordum:

— Nasılsın aslanım?

— Şükür Allaha, iyiyiz. Siz nasılsınız? Benden ne istersiniz? Ben Cennetmekân Fatih hazretlerinin kemter kuluyum. Vazifemden başka bir şey bilmem.

— Telâş etme aslanım. Size dünya ahvaline dair soracaklarım vardır.

— Dünyada bir şey mi oldu ki?

— Evet, İstanbul mubarek kılıcınızla alınalı beşyüz yıl geçti...

— Ya? O kadar oldu demek. Tabii torunlarımız şimdi bütün dünyayı ellerinde tutmaktadırlar her halde......

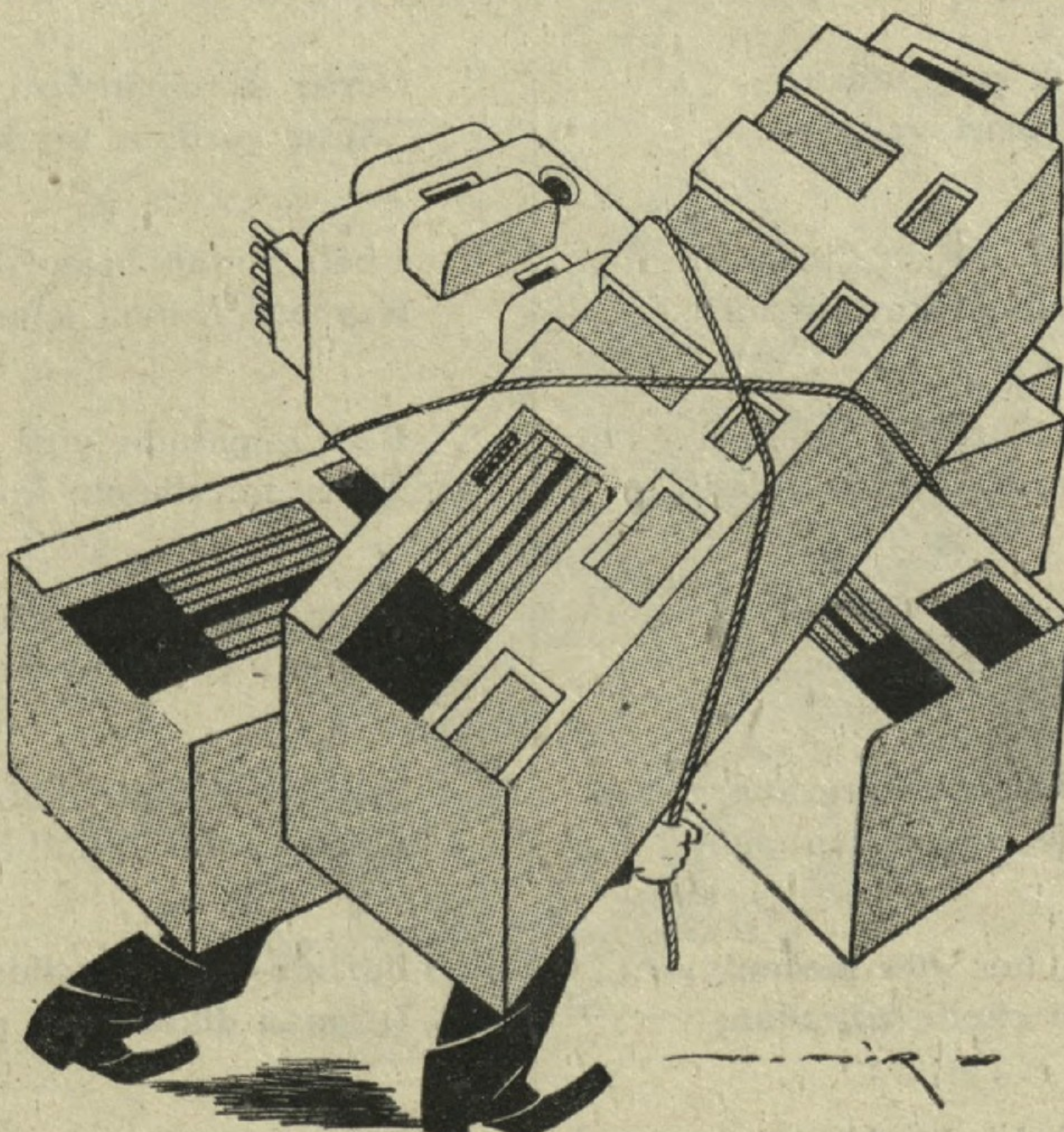
— Oralarını karıştırmıyalım. Bu beşyüzüncü yılı kutlamak istiyorlar. Ne yapsalar gerektir?

— Hazreti Fatih'in yaptıklarını tekrar etsinler, fethi mübini tazelesinler, bizce kâfidir...

— Bizce kâfi değil aslanım. Hazreti Fatih tepelerden gemilerini karada yürütmüş. Halbuki şimdi torunları onun zamanındanberi olduğu gibi duran dasdaracık sokaklardan koca koca tramvaylar yürütüyorlar...

Yeniçeriyi fena bir düşünce aldı:

— Demek dünya okadar değişti ha? O halde sükûtu ihtiyar ey-

SÖZLÜ SORU!...

000386

lemek daha evlâdır. Öyle yapsanız.

— Bu habere çok memnun olacaklardır. Çünkü daha başka bir şey ellerinden gelmez; dedim. Beni tepeden tırnağa bir süzdü:

— Kuzum evlât, dedi, bizim nesil bukadar ufaldı mı?

— Ben yine irice sayılırım, diye cevap verdim, sen bir de bu işin başında bulunanları görsen, ne hale geldiğimize, nekadar küçüldüğümüze şaşarsın. Ama başardığımız işler büyüktür...

— Ona şüphe etmem. Buraya sonradan gelenlerin rivayetine göre, artık birbirinizi görmeden sesinizi duyup konuşuyormuşsunuz. Doğrusu Türklük namına iftihar ettim.

— Yok, o kâfir icadıdır. Biz henüz doğru dürüst tatbik edemiyoruz.

— Suretleri bir yere nakşedip sonradan karanlık mahallerde gösterirmişsiniz...

— Yok, o da kâfir icadıdır, biz sade seyrine bakarız.

— Sesi diyar diyar görünmez kudretlerle nakledermişsiniz...

— O da kâfir buluşudur. Gerçi bizde de radyo kuruldu ama...

Yeniçeri birden kükredi:

— Beni günaha sokma çelebi, dedi. O halde ne demeğe bize kutlama merasimi için akıl danışmağa gelürsüz? Var git anı da kâfirlerden öğren!

— İstanbul Muhabiri —

Can Kurtaran

Talât Paşa merhum, bir gün, Emrullah efendi ile sandal sefası yapıyorlarmış. O aralık, Lûtfi Fikri beyi sahilde görmüşler. Talât Paşa hemen sandalı siya ederek seslenmiş:

— Lûtfi Fikri bey. Gel, beraber gezelim...

Lûtfi Fikri bey sandala atlamış. Açılmışlar...

O vakitler İttihat ve Terakkiye şiddetle muhalefet eden Lûtfi Fikri beye Talât paşa sormuş:

— Lûtfi Fikri bey, yüzmek bilir misin?

— Hayır.

— Âlâ.. Şimdi senden intikamımızı alayım da gör!.

Ve başlamış sandalı alabildiğine **sallamağa...**

Şakanın, ciddi bir felâketle neticelenmesinden ürken Lûtfi Fikri bey, telâşla Emrullah efendiye sormuş:

— Efendi hazretleri, siz yüzmek bilir misiniz?

— Hayır..

Lûtfi Fikri bey, masum bir eda ile boynunu büküp Talât Paşaya yalvarmış:

— Aman birader, bana değil, Emrullaha acı!.

— Eh gözün aydın azizim, kömür darlığı üç, dört aya kadar önlenecekmiş...

— Ooooh, desene gelecek kışa gel keyfim gel!...

BAŞBAKAN DÖRT ESRARKEŞİ YAKALADI (Gazeteler)

— Çek abi, çek... Başbakan Ankaraya gitti!...

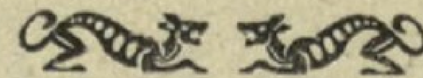
Şakacıklar

SEBEP

— Evlendim! dedi.

— Daktilonla mı? diye sordular:

— Hayır, başkasının daktilosiyle. İşin kötüsü şimdi karım yazıhanede daktilo çalıştırmamı menetti!

VESİLE

Havalar sakat ya... Sait Faik, arkadaşlariyle dertleşiyordu. Kiminin burnu akıyor, kiminin kulağı ağrıyordu. Hepsi üşümüşlerdi. Sait:

— Ulan, dedi, eskiden ben de sizin gibi soğuk alırdım ama, hemen başımın çaresine bakardım...

Biri sordu:

— Ne yapardın Sait?

— Hemen bir meyhaneye girer, yarım kiloluk bir rakı getirtirdim. Yarım saat sonra bir şey kalmazdı...

— Hastalığından mı?

— Yok be, rakıdan!...

NE DERSİN?

Gayet hisli bir kadındı. Sinemadan çıktıktan sonra kocasına sordu:

— Ben ölürsem evlenir misin?

Adamcağız sustu.

— Konuşsana?

Adamcağız konuştu:

— Ne söyliyeyim karıcığım? Evlenirim desem de kızacaksın, Allah göstermesin desem de!

TUZAK

— Kiminle evlendin? Zehra ile mi? Ayol ben onu dünyada evlenmemeğe karar vermiş biliyordum!

Telefonun öbür ucundan bir iç çekilişi duyuldu. Sonra, dost sesi devam etti:

— Sorma birader, ben de öyle zannettiğim için bu bahsi açmıştım!

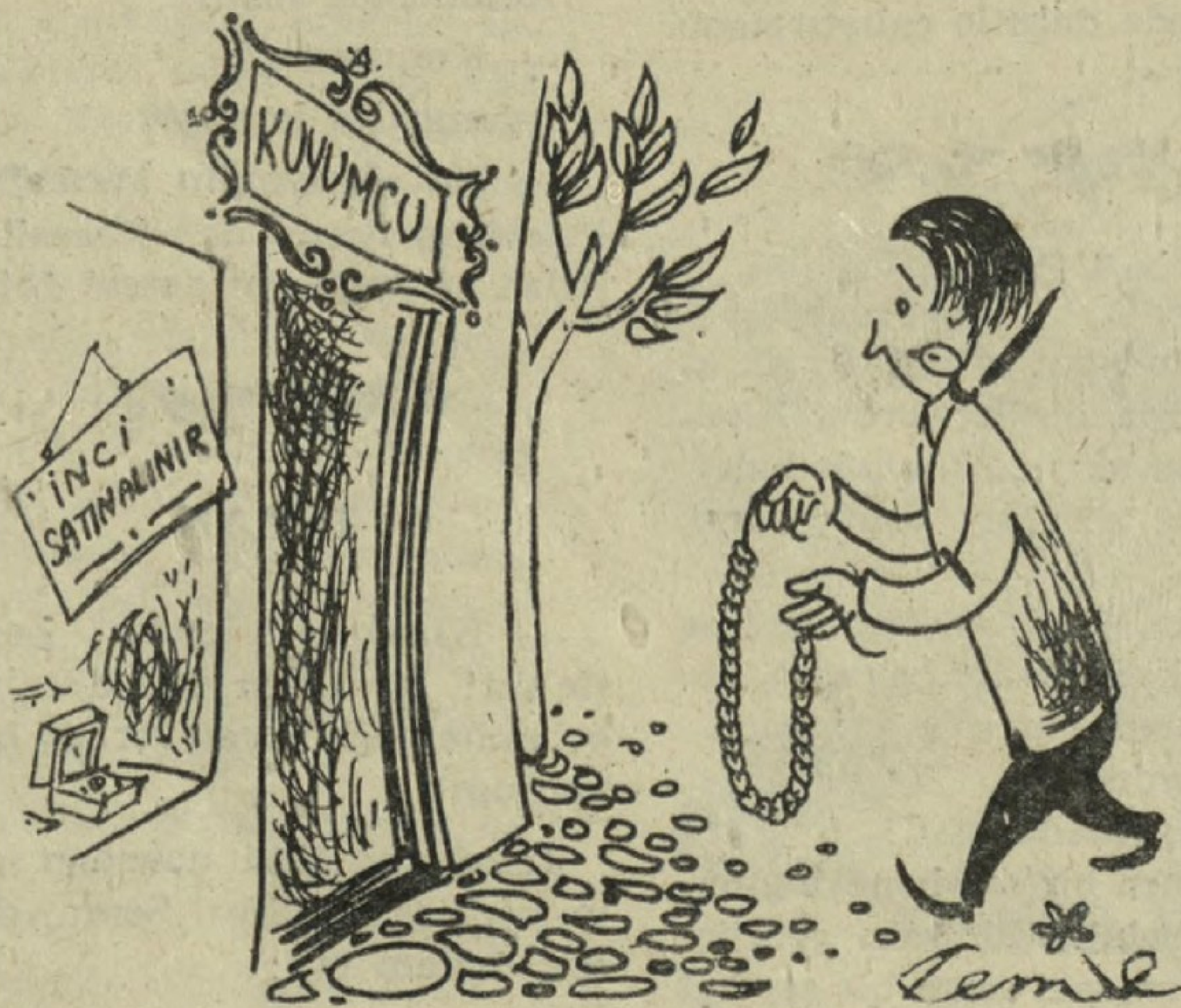
000387

BİR FAKİR ŞAİRİN MACERALARI:

İNCİLER!...

Hikâye

Basit bir çare...

O akşam, Küçük Sahnede İngiliz tiyatro heyetinin ilk temsili veriliyordu. Ben pek öyle İngilizce bilmem ama, içimden gelen bir züppeliğe uydum; kalktım, gittim. Zaten o sevimli sanat köşesinin yabancı tiyatro temsillerine gelenlerin çoğu da benim gibi hareket ederdi, ama hiç kimse işi açığa vurmak istemedi. Bir nevi politika oyunu... O kürkler, o kıyafetler, o şapkalar... Hep: «Bakın cicilerime» diye avaz avaz bağırır. Neme lâzım benim? Ben de bakardım bazan, yani sahneye bakmadığım zamanlar, gelenlerin güzel olanlarına... Meğer asıl buna neme lâzım demek gerekmiş. Ne bileyim âşık olacağımı?

Hayır, vallahi şıpsevdilikten değil. Bilâkis, tecrübeler göstermiştir ki, pek yakışıklı bir genç olan bendeniz, çok güç insan severim. Öyleyken, doğrusu neye uğradığımı anlıyamadım. Bizim Ayşe'nin yanında o iri yeşil gözleri görünce... Aman yarabbi!.. Görülecek şeydi hani. Ayşe Vardarlı hanımfendi de eşini dostunu seçenlerdendi. Birinci perdeyi nasıl bitirdiğimi, nasıl birinci antraktı iple çektiğimi bilemiyorum. Sabırsızlıktan deliye döndüm. Aramızda iki sıra olmasa, aşırtmaca konuşacağım. Son çaylarından beri semtine uğramadığım için, bana kızğınlığını her vesileyle belli eden Ayşe hanımfendi bu akşam da surat ediyor ama, ne yaparsınız, pişkinliğe vurmaktan başka çare yok.

Birinci perde bitti. Kendimi dışarı attım. Aksiliğe bakın şimdi. Onlar bir türlü çıkmak bilmiyorlar. Döndüm dolaştım. Aaah, nafile... Yerlerinden kımıldamamışlar. Bunun üzerine vakitsiz içeri girmek aklıma geldi. Hizalarından geçerken ayakta o kadar dikilmiş olacağım ki, Ayşe hanımfendi ister istemez başını çevirdi. Kandilli bir selâm sarkıttım. Fakat kızı görmeliydiniz, muhterem okuyucularım. İmkânı yok size, ne dudaklarındaki muhayyel lezzeti tarif edebilirim, ne boyunun dimdik asaletini... Allah bu sefer imdadıma Hızırı gönderdi. İkinci perdeden sonra dışarı, hole çıktılar. Tabiî derhal sokuldum. Takdim merasimi zarurî idi:

— Çetin Kalender... Bestekâr. Hicran Ezgin... Daha Amerikadan yeni döndüğü için ne işle uğraştığını vallahi ben bile bilmiyorum...

Bu lâtifeye nezaketen güldük. Hicran hanım ezgin değil, baygın... Öylesine mahmur bakışlı...

Lâfı uzatmıyayım. Ayşe hanımfendiyi daha münasip ahbaplara devredip Hicran'ı bir kenara çekip «Amerikada neler gördünüz bakalım?» diye beylik tarafından işe girişmek mesele bile olmadı tabiî. Fakat o köroalası, kısılası zilden fırsat var mı? Hemen milleti içeriye dolduruyorlar, daha iki çift lâkırdı bile etmeden...

— Aman, dedim, Hicran hanımfendi, sonra arabamı şerlflendirin de sizi devlethanenize bırakayım, olmaz mı?

Kulağımın dibinde bir ses:

— Acaba bu iltifattan bizi mahrum etmenize sebep ne? dedi.

Baktım, Ayşe hanımfendi. Özür diledim, gülerek onu da davet ettim. İkisi de kabul ettiler.

Derken oyun bitti. Bizim çilekeş otomobile atladık. Hicran benim yanıma oturmuştu. Pek zeki bir kadın olan Ayşe hanımfendi:

— Çetin, yavrum, önce beni bırak, Hicran'ı sonra götürürsün, o benden ziyade uykusuzluğa tahammül edebilir! dedi.

Bu söz üzerine arabayı öylesine sürmüşüm ki, yine arkadan:

— Ne o? Benden o kadar çabuk mu kurtulmak istiyorsun? diye sordu.

Eğlenceli bir hava içinde Ayşe hanımfendiyi Maçkadaki apartımanına bıraktık. Oradan Bebeğe gidecektik.

— Sahil yolundan mı, yoksa yukarıdan mı gidelim? diye sordum.

— Vallahi bu saatten sonra ikisi de tehlikeli Çetin bey! demez mi? Sahilden gitsek denize uçmak ihtimali var. Yukarıdan gitsek çarpışmak tehlikesini hesaba katmak lâzım...

Hemen zihnimde bir şimşek çaktı:

— O halde müsaade buyurun da bu gece sizi misafir edeyim...

Hicran hanım müsaade buyurduğu zaman âdeta uçmağa başladık. Lâhzede kendimizi Taksimde bulduk. İş bir kere bize gelinceye kadardı. Sonrasını nasıl olsa yoluna koyardım.

Apartımanın önünde durduğum zaman, Hicran birdenbire sordu:

— Evli misiniz Çetin bey?

— Hayır efendim.

— Kiminle oturuyorsunuz?

— Yalnızım.

— Ya... Siyasî kanaatlerinizi öğrenebilir miyim?

Şimdi şapa oturmuştuk işte. Tabiî:

— Demokratım! dedim. Kızın eski bir Halk partilinin kızı olduğunu nereden bileyim?

000388

— Rica ederim beyefendi, dedi, bekâr bir Demokratın evinde, hem de ilk görüştüğümüz akşam kalabileceğime nasıl ihtimal verirsiniz?

Ne diyeceğimi şaşırmıştım.

— Beni Ayşe hanımfendilere bırakın lûtfen...

Başka ne yapabilirdim, gece yarısından sonra? Gaza bastım. Ama daha Radyoevinin önüne gelmeden benzin bitti. Arabayı bırakıp küçük hanıma tâ Maçkaya kadar yaya refakat ettik. Dönüş de tabiî yaya oldu, hem tek başıma. Derdimin ne tarafına yanayım? Ertesi gün Ayşe hanımfendiyi telefonla arayıp bana ettiklerini anlatacaktım. Lâkin o benden evvel davrandı:

— Aptal oğlan! dedi, her şeyi öğrendim. Meğer sen sahiden sersemmişsin. Hiç, seni düşünmesem Hicran'ı yalnız bırakır mıydım?. O sordukları, onun her zaman başvurduğu basit bir kurtuluş çaresidir. Açıkgöz, olsaydın, hemen parti değiştirir, annemle oturuyorum derdin!

Tabiî, buna diyecek bir şey bulamadım.

Hikâyeci

VAPURDA

Biletçi — Bu dünkü tarihli bilet!

Yolcu — Olabilir. Dalgınlık bu! Şüphesiz dün de size bugünkü bileti vermişimdir!

HATTAT

Hattat İzzet efendi, bir gün odasında, açık saçık bir hikâyenin kopyesini alıyormuş. Bu aralık içeri giriveren sadrazam:

— Ne yazıyorsun hattat, demiş... Oku bakayım.

İzzet efendi, derhal ayağa kalkıp yerle beraber bir temennah çakarak:

— Efendim, demiş, bendenizin okumam yoktur!

Üstadın Maceraları:

Üstad iş adamı!

KOLTUK

Zannetme ki koltuk satılır Bit Pazarında,
Mevkilerin en, parlağıdır, halk nazarında...

Vaktile giren koltuğa, damat'la gelin'di.
Tarihe malettik, o güzel âdeti şimdi...

Mânay-ı mecâzîde, eder çok şey ifade,
Kim koltuğa girdiyse, onun hükm-ü irâde.

Koltuk sözünün, sanki böbürlenmedir aslı?
Sarhuş yapar insanları, koltuklama faslı...

Koltukta kurulmak; ne kadar şanlı, mutantan,
Tahtında sanırsın oturur, bir ulu sultan.

Lebbeyk ile pervâne olur, bir sürü bende,
Koltukta isen, bil ki cihanın gözü sende...

Kalkıp oturup, muttasıl alkışla yaşarsın,
Hep methiye dinler, bu muyum? der de, şaşarsın...

Koltuktakinin geçti mi, diktayla hayatı:
Bir düşmiye görsün, uçurum koltuğun altı...

NEFİ-İ ZAMAN

000389

Yarı yarıya

Mişon bir deniz kazasında bir balıkçı tarafından kurtarılmıştı. Kardeşi Yasef, hararetli teşekkür sahnelerinden sonra balıkçıya çıkardı elli kuruş verdi:

— Bir lira verecektim ama, dedi, kurtardığın zaman Mişon yarı ölü bir haldeydi!...

— Nişanlım fazilete âşıkım, dedi..
— Üzülme... Belki kıskandırmak için söylemiştir!..

AYNALI

Facia, 2 perde

Bayan: 30 yaşında
Bay: 35 yaşında
Hizmetçi: 20 yaşında
Uşak: 25 yaşında
(Sahne: Geniş, iyi mefruş bir yatak odası).

Birinci perde

Bay, hizmetçi, (sonra) bayan.

Bay — (İçeri girerek) Bayan nerede?

Hizmetçi — (Yatağı düzeltmekle meşgul) Sinemaya gitti.

Bay — Ya.. Demek evde yalnızsın!

Hizmetçi — Siz geldiniz, yalnızlıktan kurtuldum.

Bay — (Kızın yanağını okşar) Çapkın! Aklıma geleni derhal gözlerimden anladın.

Hizmetçi — Ne demek istiyorsunuz?

Bay — Senin gayet şirin bir kız olduğunu...

Hizmetçi — Daha?

Bay — Seni okşamak istediğimi...

Hizmetçi — O kadar mı?

Bay — Hayır! Seni kollarımda sıkmak, öpmek, hırpalamak istediğimi söylemek arzu ediyorum.

Hizmetçi — Bu çılgınlık olmaz mı?

Bay — (Kızın boynuna sarılarak) Ne olursa olsun! Zaten seni çoktanberi yakalamak istiyordum. Bakalım, çemberimden nasıl kurtulacaksın!

Hizmetçi — (Kurtulmak ister) Fakat yaptığınız delilik... Bayan nerede ise gelir, sonra fena olur.

Bay — (Tecavüzü ilerletir) Umurumda bile değil! Seni bugün kolay kolay elimden bırakmam. (Kızın elbisesini çıkartır, yatağa yatıracağı esnada bir ayak sesi işitir). Eyvah, bizim bayan! Seni burada görmesin. Haydi, elbiselerini al da şu aynalı dolabın içine gir! (Hizmetçi telâşla dolaba girer, anahtar dolabın üstündedir. Biraz sonra bayan kapıdan görünür).

Bayan — Pervini arıyorum, nerede?

Bay — Bir yere yolladım... Lâzım mıydı?

Bayan — Terziye gönderecektim.

Bay — Uşağı çağırsan olmaz mı?

Bayan — Ben yorgunum, sen aşağıya git de onu bana gönder.

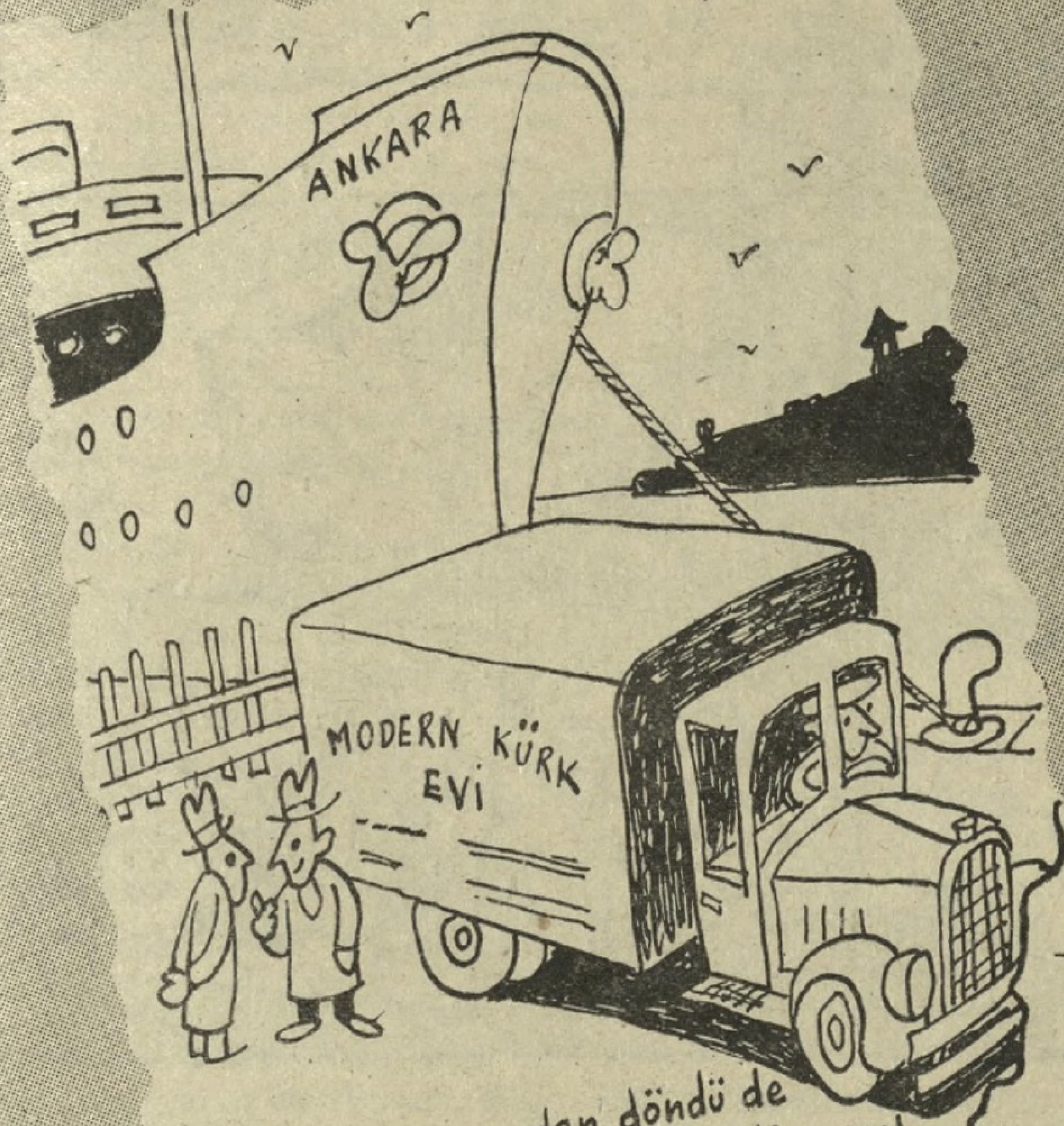
Bay — Peki! (Çıkarken kendi kendine) Allah vere de dolabı açmak aklına gelmese!

İkinci perde

(Bayan, uşak, (sonra) bay)

Bayan — Sen ne kuvvetli bir delikanlısın!

000390

DOLAP

Uşak — Sayenizde...

Bayan — Seni bir yere gönderceğim, çabuk döner misin?

Uşak — Yıldırım gibi.

Bayan — Kendinden o kadar eminsin demek? Öyle ise çabuk yorulup yorulmadığını bir tecrübe edeyim!

Uşak — Nasıl isterseniz!

Bayan — Yanıma yaklaş, boynuma sarıl! Bizim Pervinle çapkınlık yapıyor musun? Ne ise, bana anlatma! Zaten bu küçük bir tecrübe... Bakalım, çabuk yorulacak mısın? Ceketini çıkar, gömleğini de beraber... İşte şöyle! (Ayak sesi gelir. Kadın telâşla) Aman, bay geliyor. Seni bu halde görmesin. (Etrafına bakar) Çabuk şu aynalı dolabın içine gir! (Uşak girer, bayan kilitler).

Bay — (Odaya gelerek) Nasıl, uşağı gönderdin mi?

Bayan — Evet. Ben de sokağa gideceğim.

Bay — Pek âlâ! Ben de direktöre kadar gideceğim. (Kendi kendine) Ne ise, Pervini dolaptan çıkarırım. (Cehren) Haydi çıkalım!

(Sahne bir aralık boştur. Bay yavaş yavaş aynalı dolaba doğru yürür. Açacağı sırada bayan girer).

Bayan — (Telâşla) Ne yapıyorsun?

Bay — (Müteheyyiç) Hiç... Şey lâzım oldu da...

Bayan — Direktöre gitmedin mi?

Bay — Vazgeçtim. Ya sen terziye gitmedin mi?

Bayan — Ben de vazgeçtim... (Kendi kendine) Fakat uşak dolabın içinde havasızlıktan patlıyacak!

Bay — Evde oturmak daha iyi!.. (Kendi kendine) Pervin içeride hapı yutmuştur..

(O sırada dolabın içinden bir inilti gelir).

Bayan — (Sapsarı, baya bakar) Dolapta birisi ölüyor!

Bay — (Mosmor, bayana bakar) Evet bir biçâre mahpus kalmış!

Bayan — Vallahi benim haberim yok...

Bay — Benim de...

Bayan — Şunu kurtaralım!

Bay — Kurtaralım!

Bayan — Ölmesin.. Yazıktır.

(Dolabın kapısını açarlar, gördükleri manzaradan utanarak tekrar kapıyı kilitlerler.)

Bay — Gördün mü, uşakla hizmetçinin ettiği haltı?

Bayan — (Mahcup) Ne yapsınlar, yersizlik!

Bay — Evet, yersizlik!

SUKUŞU

Bir anlayış

Başka ne yapsınlar? Müşterek bir arkadaşlarını çekiştiriyorlardı:

— Evlenir de kılıbık olursam adam değilim derdi, nihayet...

— Evlendi mi?

— Evet, ve adam olmadığını kendi de anladı...

Erkek — Seni babandan istiyeceğim...
Kız — Fakat ben evliyim..
— O halde kocandan isterim!...

★ BİLMECE ★ MÜSABAKA ★ EĞLENCE ★

Sayın Kelkâhya;

Bendeniz, yaşımın genç olmasına rağmen çok eski ve devamlı okuyucularınızdanım. Çünkü ellilik babam da (AKBABA) nın tiryakisidir. Dolayısiyle ben de.

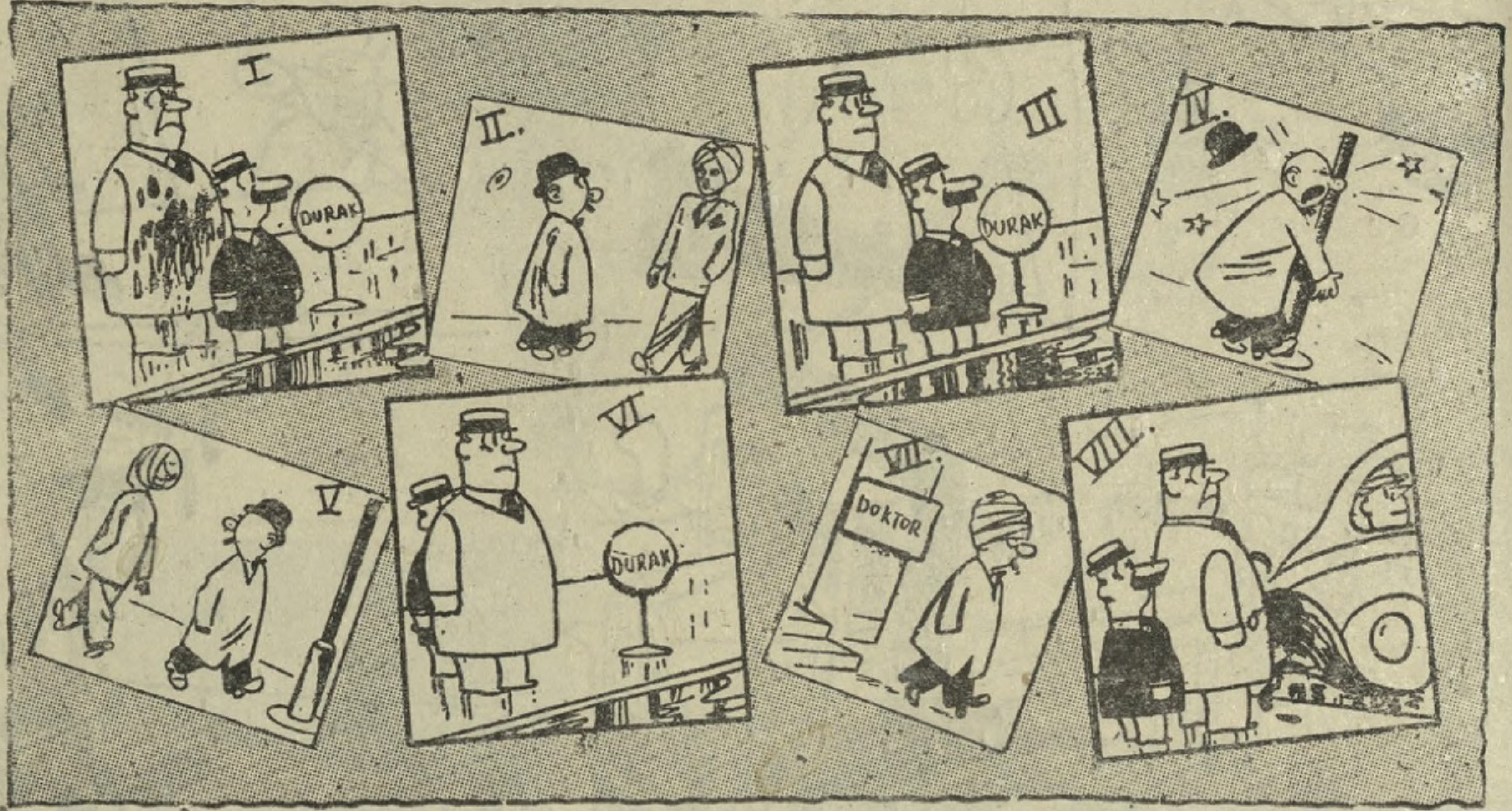
Dileğim şu Kelkâhya:

1 — Siz de kendinizi bize tanıtırsanız; meselâ, boyunuz posunuz, kılık kıyafetiniz? Hattâ sütununuza bir boy fotoğrafınızı ve ya karikatürünüzü koyarsanız, pek memnun oluruz.

2 — Bir fıkra gönderiyorum. Tetkik buyurun. Şayet beğenmez seniz, Allah aşkına neşretmeyin. Zira sizden başka binlerce okuyucunuza da rezil olmıyayım.

Selâm ve saygılar.

Neriman Şendur

MÜSABAKAMIZ 3.

İki karikatür serisi birbirine karışmıştır, lûtfen sıraya koyunuz!.

NE ARIYORMUŞ?

Abdi bey maâile, komşuları Ali li beylerde misafirlikte idi.

Bir ara Ali bey yaramaz kızı Fatoş'a seslendi:

— Fatoş, doğru otursana kızım Ne yapıyorsun öyle?

Yaramaz Fatoş şeytan bakışlar la, hâlâ ellerini misafir amcasının başında gezdirerek:

— Her zaman, Abdi amcada bulunduğunu söylediğin boynuzları arıyorum babacığım, dedi.

Neriman Şendur

CEVAP:

Ayol, o ne terbiyeli mektup öyle?.. Hani «Kâtibimin setresi uzun, eteği çamur» türküsündeki Üsküdarlı kâtip nezaketiyle «bendeniz» diye söze başlayışınızdan anlaşılıyor ki, siz hiç okul terbiyesi almamışsınız. Kendi tâbirinizce «Ellilik babanızdan» «bizim moruk» diye bahsetmeyişiniz de bunu gösteriyor!

Sorduklarınıza gelince:

1 — Boyum 1,75 dir. Gazete sayfasına sığmam... Enim de öyle, bir sütunu aşar... Adım Kelkâhya ama, öyle pek keleş değilim...

Gördünüz mü bana yazdırdıklarınızı?.. Adetâ izdivaç ilânı gibi bir şey oldu bu!..

2 — Fıkranızı neşrediyoruz. Güzel, ama, Abdi amcanın başında - dostlar başından irak - aradığınız şeye bakılırsa, siz öyle pek ağzı süt kokan çocuklardan değilsiniz.. efendim?.

3 — Fıkranızı beğenmediğim takdirde neşretmemem için bir de and veriyorsunuz. Şayet beğenmeseydim «Allah aşkına neşret» diye yalvarsanız da koymazdım!

4 — «Binlerce okuyucuya rezil olmak» bahsine gelince... Okuyucular, bir kaç yıldır öyle reziller gördü, öyle rezaletler okudu ki, siz isteseniz bile korktuğunuz! uğrayamazsınız!

5 — Ve nihayet genç bayan, itiraf edeyim ki, daktilo ile yazılmış mektubunuzun altına attığınız imzanın şekli, harflerin keskinliği, beni âdeta cinsiyetiniz hakkında şüpheye düşürdü.

— Kız, doğru söyle, sen kimin oğlusun bakayım?..

Kelkâhya

SİZİN KÖŞE:

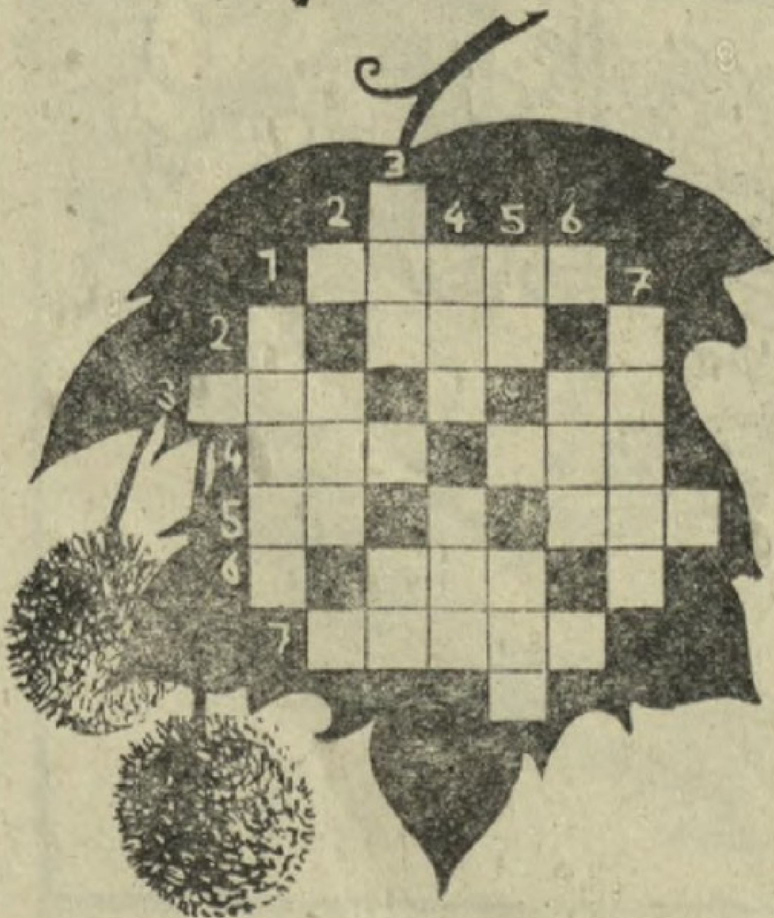
Yeni terimler kaldırıldıktan sonra:

— Ne düşünüyorsun dostum?..

— Şiir ve romanlarımın istikbalini!..

Akbaba'nın Bulmacası

Soldan sağa: 1 — Bir kadın ismi. 2 — Ok atmıya yarar. 3 — Tek - Bir sual şekli. 4 — Eski bir müzik âleti - Yemek yeme vasıtamız. 5 — İlâve parça - Pislik. 6 — Kelâm. 7 — Güzel söz söyliyen kimse.

Yukardan aşağı: 1 — Şeytanla hiç geçinemiyen. 2 — Yarış kayığı. 3 — Bir nefesli saz - Bir nota. 4 — Demir yolu - Lezzet. 5 — Kamer - İki kişi arasına kara kedi sokma. 6 — Bir polis hafiyesi. 7 — Bir renk.

Geçen sayımızdaki bulmacanın çözülmüş şekli :

K	A	R	A	K	A	Ş	
A	R	A	L	I	K		
L	A	F	■	S	I	R	
A	B	■	K	I	L	I	K
Y	A	L	A	K	■	F	
	C	A	M	■	A	K	
	I	M	■	I	S	I	
	K	E	M				

000392

Daha doğrusu, kat'î safhaya yaklaşmış olan haceri felsefi tec rübesinin sondan iki evvelki merhalesine başlayacaklardı.

— Haydi bakalım doktor, iş başına. Bugün mühim bir gün, mâlûmu âliniz!

Fatma, odaya giren Feyyazı, gözlerinin içinde mes'ut bir pırıltı ile karşılamıştı. Birden atıldı:

— Kuzum prens, şu araştırmalarınıza beni de iştirâk ettirsenize!

Prens hayretle ona döndü:

— Aman sultanım, nasıl olur? dedi. Bizim işlerimiz lâboratuar işi. Laboratuar ekseriya pis kokulu bir yerdir. Sizin yalnız güzel kokular duymağa lâyık narin burnunuz o kokulardan incinir. Sonra, işimiz de o kadar ince işlerden değil. Potalar kaynatırız, halitalar karıştırırız...

— Olsun, merak ediyorum. Zaten siz laboratuarda meşgulken, ben yalnız kalıyorum. Her zaman misafir gelmiyor; ben de her zaman sokağa çıkmıyorum, tek başıma canım sıkılıyor. Hem bir şeyler öğrenirim, hem de size yardımım dokunur.

Doktor Feyyaz, Fatmanın, kendisiyle daha fazla zaman beraber olmak için bulduğu bu bahaneyi hemen destekledi:

— Hanım efendi haklı, prens hazretleri, dedi. Dedikleri doğrudur. Zevcinin mesaisine iştirâk etmesi faydalı olur kanaatindeyim. Bence, müsaade buyurmanızda isabet vardır efendim.

Prens, ellerini havaya kaldırdı:

— Yoo! Ben asla muteriz değilim, buyursun. Kendi hesabına öyle düşündüm. Rahatsız olmazsa, başımızla beraber.

O gün laboratuara beraber girdiler. Fatma, bir müddet, oradaki acaip âletlerin isimlerini, ne işe yaradıklarını, nasıl kullanıldıklarını sorarak ikisini de meşgul etti. Prens, tecrübeye başlamak için acele ediyor, pren sesin bu yakın alâkasına yavaş yavaş sinirleniyordu.

— Müsaade buyursanız da biz bir yandan tecrübemize başlasak, bilâhara zatı âlinize izahat versek, dedi. Tecrübe esnasında esasen, bu âletlerin tarzı istimâllerini reyelayn göreceksiniz.

Tecrübe başladı. Doktor Feyyaz, bir takım tüplerin içinde, bulanık bir takım mayiler karıştırdı; bir potanın içinde, bazıları katı, bazıları yarı yumuşak acaip maddeler eritmeğe başladı. Fakat bu işleri görürken, Fatmanın oradaki mevcudiyeti, içinde mütemadî bir heyecan yaşatıyor, her zaman gayet emin çalışan elleri, tatlı raşelerle, aradığını güç buluyor, bulduğunu güç tutuyor. Bir iki defa, şişeleri yanlış seçti, bu şaşkınlığının prens farkına varacak diye epey helecan geçirdi.

Başları, fıkır fıkır kaynayan potanın üstüne eğilmiş, fıkır fıkır kaynayan kalblerinin ateşiyle kızaran yüzleri neredeyse biribirine değecek kadar yakın, gizlemeğe çalıştıkları heyecanlariyle soluk soluğa, tecrübeye devam ediyorlardı.

O gün, prensin mevcudiyeti ikisi için de tahammülü aşan bir cehennem azabı oldu.

Sonra, Fatma, bu laboratuvar tecrübelerinden çok hoşlanıyormuş gibi, her gün, onlarla beraber çalışmayı adet edindi. Bu yolun, doktor Feyyazla ikisini nereye götüreceği belli bir şeydi. Prensin dışarıda işi olduğu nadir günlerde, yahut, salonda misafirlerini ağırlamakla meşgul olduğu zamanlar, laboratuar en ateşli aşk sahnelerine yuva vazifesi görmeğe başladı. Fat ma ile Feyyaz, beyaz gömleklerini giyip oraya kapanıyorlar, ateş tuğlası potaların içinde kur şunlarla antimuanlar erirken, imbiklerde esrarengiz mayiler kaynarken, onlar kalblerinin po tasında aşk cevherini zeveban ettiriyorlar, gönül imbiğinden sevda ikisri süzüyorlardı. İkisi de dünyayı unutmuş, muhıti unutmuş gibiydi. Etraflarını duvarla örtülmüş sanan âşıklara tam mânasiyle birer örnektiler.

Aşkları altı ay sürdü. Altı ay, bütün şiddetiyle yanan bir yangın gibi tutuştular; gizli sevişmek mecburiyeti bu alevin şiddetini arttırdı.

Apartımanın içi hizmetçi ve uşak dolu idi. Prens her dakika burunlarının dibinde idi. Gece gündüz, hep başka simalarla yan yana yaşamak zorunda bulunuyorlardı. Tek sığınakları laboratuardı. Orası da, her an kapısı açılıp içeriye prensin girmesi ihtimali olan çok tehlikeli bir yerdi. Onun için, Fatma ile Fey yaz'ın sevişmeleri, suvare gecesi, karanlık odadaki ateşin sahneden sonra, yasak bir yemişi, gizli ısırmaktan, lezzetini tam mânasiyle almadan yarıda bırakmaktan ibaret, mahrumiyet dolu bir gönül üzüntüsü halinde devam ediyordu. İkisi de, susuzluktan ölen, buz gibi soğuk, billûr gibi parlak bir pınarın başında, dillerinin, damaklarının kuruluğunu damlalıkla gidermek işkencesine mahkûm çöl yolcularına benziyorlardı.

Bir sabah, yine beyaz gömleklerini arkalarına geçirmişler, hacer-i felsefînin bitmez tükenmez tecrübelerinden biriyle meşgul olmak üzere lâboratuara girmişlerdi.

Prens o gün gelmemişti.

— Ben Bebeğe gidiyorum, demişti, Valide paşa çağırtmış. Öğle yemeğine de orada kalacağım galiba.

Bu nadir bulunur fırsatlardandı. Fayyaz'la Fatma, prensin apartmandan çıkıp gitmesini yürekleri çarparak, tatlı heyecanlar içinde beklemişler, sonra lâboratuarın asit kokulariyle dolu dört duvarı arasına kapanmışlardı.

Bu lâboratuar faaliyetinin, bir zamandanberi, Cabir ağanın nazarı dikkatini celbetmiş olduğundan, ikisi de şüpheleniyordu. Cabir ağa, prensin apartımanında, bir nevi kızlar ağası idi. Son zamanlarda nesli tükenen, bir dudağı yerde, bir dudağı gökte, iri boyu ile incecik sesi, birbirini tutmıyan, kadife teni ne kadar pırıl pırılsa, huyu da o kadar ters Habeşlerdendi. Feyyaz da, Fatma da, lâboratuara ikisi yalnız girdikleri zaman bu aksi arabın, etrafta, sinsi adımlarla dolaşmağa başladığına, adate kendilerini takip ettiğine, hareketlerini tarassut ettiğine dikkat etmişlerdi. Onun yüzünden, büsbütün basiretli davranmağa mecbur oluyorlar, içlerini yakan mahrumiyete daha fazla katlanıyorlardı.

O gün, prens, güzel bir tesadüf eseri olarak, Cabir ağayı da yanına alıp gitmişti. Sevdalılar, aşk yuvalarında serbesttiler. Kendilerini, çoktanberi bulamadıkları bu serbestliğe kapıp koyverdiler.

Şimdi, lâboratuarın asit kokusu ile dolu havası içinde, kaynayan potaların fıkırtısı ile karışık, aşk fısıltıları, buse şapırtıları duyuluyordu. Aşk perisinin kolları arasında öyle mest bir hale gelmişler, öyle kendilerini kaybetmişlerdi ki, bir aralık lâboratuar kapısının açıldığını, içeriye Cabir ağanın girdiğini bile duymadılar. Kara suratlı hafiye, belki de kendi tertiplediği bir kurnazlık hareketi olarak, efendisini yarı yola kadar götürdükten sonra dönüp gelmiş, ayaklarının ucuna basa basa lâboratuar kapısından içeri girmişti. Lâboratuarda, yersizlikten dolayı, bir kaç sandalyeden, bir de prensin oturmasına mahsus koltuktan başka oturacak yer yoktu. Cabir ağa, doktor Feyyaz'la Fatmayı, o koltuğun üstünde, kucak kucağa ve dudak dudağa gördü.

Fatmanın arkası kapıya dönüktü. Arabın içeri girdiğini evvelâ Feyyaz gördü. Dehşetten gözleri büyüdü, yerinde kaskatı kaldı. Fatma, başını çevirip arkasına bakınca, o korkunç suratlı, zebani kılıklı herifin, kapı önünde, bir korkuluk gibi dimdik ayakta durduğunu görmüş, yüreği, ağzına gelircesine çarparak yerinden fırlamıştı.

Fakat kendini çabuk toparladı. Vaziyetin korkunçluğu, ölçüden aşırı idi. Kara hafiye, hiç şüphe yok, gördüklerini efendisine anlatacak, büyük bir rezalete sebep olacaktı. Olan olmuştu. Yapılacak en doğru iş, arabın karşısında korkmuş gözükmemek, yukarıdan almaktı.

Başını dikti, kaşlarını çattı, hiç bir şey olmamış gibi:

— Ne istiyorsun? diye sordu.

Cabir ağa, karşısında süklüm püklüm olacağını beklediği Fatmanın bu âmirane tavrını görünce biraz şaşalamıştı.

— Bir ses işittim de merak ettim, görmek için içeri girdim, diye cevap verdi.

— Burada her zaman adam vardır, biliyorsun. Ses işitince içeri girmek mi lâzım?

Cabir ağa, aldığı saray terbiyesi icabı olarak, bir gözünü kör, bir kulağını sağır etmesini bilenler dendi. Yine aldığı aynı terbiye iktizası, bu gibi işlere müdahalesi, önce bir ikaz mahiyetini aşmaz, alev bacayı sarmadıkça, işi fazla ileri götürmezdi.

Bakışlarına bir tevbih ifadesi vermekle yetindi, gözleri hanımının gözlerinde, sakin ve terbiyeli, şöyle mukabele etti:

— Vazifemi yapıyorum, prenses hazretleri.

Cabir ağa, eğilip selâm verdi, geldiği gibi sessizce lâboratuardan ayrıldı.

Doktor Feyyaz, yerinden kıpırdamamıştı. Kıpırdıyacak hali kalmamıştı.

Arap çekilip gittikten sonra, Fat ma ile birbirlerine bakıştılar. Feyyaz, ellerini uğuşturdu:

— Felâket; dedi. Prens vaziyeti haber alınca ne olacak?

(Devamı var)

000393

Eski Türk Mizahından

Ezberden Saat Söyliyen Adam!..

(Sahne Haydarpaşa vapuru nun ikinci mevki kamarası.. Şahıslar kanapelerden ikisine kar şılıklı oturmuş dışarlıklı iki ma nav ile iki işsiz İstanbul delikanlısı. Manavlardan biri sakal lıdır ve kıyafetinden hali vakti yerinde olduğu bellidir.)

Manav (Sakallıya)

Saat kaç?

Sakallı manav

(Kuşağından kocaman bir gümüş kösteğe bağlı büyük bir gü müş saat çıkarır, birbiri ardın ca iki kapağını açar ve kaşlarını çatıp derin bir tetkika koyu larak cevap verir)

Saat efendim saat.. Şimdi söyleyim sana saat dördü... Yok beşi... Öyle ya beşi... Beş, on, on beş, yirmi... Yirmi iki geçiyor.

(Delikanlılardan biri gayri-ihtiyarî güler)

Sakallı manav

(Kaşlarını çatarak hiddetle)

Ne gülüyon?

Delikanlı

Saati Âşık Garip kitabı gibi heceliyorsun da...

Sakallı manav

Sana ne? Sen ne garışıyon? İster kitap gibi ohurum, ister ne gibi?.

Delikanlı

Doğrudur.. Saat senin... İster kitap gibi okursun.. İster gazel gibi...

Sakallı manav

(Alayı hazmedemiyerek)

Keşkim senin de öyle saatin olsa da kitap gibi ohusan.

Delikanlı

Saatim var ama taşımam... Ben saati aklımdan bilirim...

Sakallı manav

(Aklınca alaya devam ederek)

Hay gurban olayım o senin ahlına. *(Arkadaşına göz kırparak)* Dahıhaları da bilin mi bayrım?

Delikanlı

Ne demezsin? Saniye sektirmem.

Sakallı manav

Sen öyle dirsin de bahalım biz yudar mıyık?

Delikanlı

Çok değil.. Şurada bir kahvesine bahse girişiriz... Sen saati çıkarır eline alırsın... Ben karşında gözlerimi yumar otururum... Kaç dakika sonra istersen: «Saat kaç» diye sorarsın. Dakikasile söylemezsem kahve paralarını ben uçlanırım, söylersem sen.

Sakallı manav

(Arkadaşına bakarak müstehziyâne)

Ne deyin? Şu deliganlının bir gahvesini içek mi?

Delikanlı

Helâl olsun...

(Manav saatini tekrar çıkarır, çifte kapağını açar)

Sakallı manav

Şimdi.. Şimdi... Saat tam... Efendime söyleyim.. Saat dördü... Ama ettik ha... Beşi on beş... Yirmi.. Yirmi beş.. Yirmi altı geçiyor...

Delikanlı

Pekâlâ... Ben gözlerimi kapıyorum.. Siz de iki arkadaş baş başa verin... Saate bakın... İki kişi olursanız hesap daha kuvvetli olur.

(Delikanlı gözleri kapalı durur. Manavlar baş başa verirler. Dakkaları saymağa başlarlar. Nihayet vakit gelir.)

Sakallı manav

Di bahalım... Saat gaçı gaç geçiye...

Delikanlı

(Gözlerini açar, hiç tereddütsüz)

Beşi otuz bir buçuk geçiyor...

(Manavlar o kadar şaşırırlar ki âdeta saati ellerinden bırakırlar. Bereket versin saat kösteğe bağlı olduğu için yere ka dar inmez.)

Sakallı manav

Vay anasını... Sahi be... Pardon didim sana... Göz boyacı mısın nesin!!!

Öteki manav

(Etrafına bakınarak)

Acep bir asılı saat mi var, dedim ama o da yok...

Delikanlı

Gelsin bakalım kahveler...

Sakallı manav

(Gülerek)

Aman gelsin.. Deger bu hokkabazcılığa... Az galdı «Sen egerim bilirsen al saati gotür» diyecek idim...

Delikanlı

O kadarında gözümüz yok... Neremde taşıyacağım onu.. Hem dedim ya bizim saate ihtiyacımız yok... Saat kafamızın içinde...

Delikanlının arkadaşı

(Usulca arkadaşına)

Nasıl yaptın ulan?

(Yavaşça)

Delikanlı

Ondan kolay ne var? Gözlerimi kaparken sağ elimin başparmağını sol bileğim üzerine koydum. Yetmiş dörder yetmiş dörder nabzımı saydım... Her 74 bir dakika olduğuna göre... Âcizane mürekkep yalamış insanlarız.

Yıldızböceği

HİZMETÇİ İDAREHANESİNDE:

— Şöyle eli ayağı düzgün, yemekten, çamaşırdan, ütüden anlar bir hizmetçi istiyorum, var mı?..

— Bir tane vardı ama bayım, sizin gibi bir zata nikâhla verdik!..

BİR DAKTİLOLUK İÇİN 428 KADIN MÜRACAAT ETTİ (Gazeteler)

— Acaba hangisini alsam!...

000394

Dünya Mizahından

Hoş bir hafta tatili

Çeviren: Ülker ATKAY

Soğuk bir cumartesi akşamı idi. Saat 8 e doğru dükkânı kapamağa hazırlanırken elele tutuşmuş bir çift içeri girdi. Erkek ufak tefek bir adamdı, kadın yerinde duramıyan bir sarışın âfet!.. Kürk istiyorlardı.

Kadının gözlerine baktım, pırıl pırıldı. Ama bu aşk dolu gözler erkek için mi, yoksa kürk için mi parlıyordu bilmem. Erkek de bilmiyordu fakat, «Vizon istiyoruz...» deyince pırıltının artmasından ben öğrendim.

Mantolarımızı çıkarttık, bilhassa ikisinin üzerinde duruyor, tercih yapmakta zorluk çekiyor lardı. Neden sonra karar verdiler. Sarışın, fiatı 6000 T. L. olan kürkü giydi; erkek de cebinden çek defterini çıkartıp 6000 liralık çeki doldurarak bana uzattı. Günlerden cumartesi idi. Pazartesiyi beklemek beni ürküttü.

«Bir dakika müsaade ediniz..» diyerek çeki babama götürdüm. Babam mağazaya ortaktı. Beni de tezgâhtar yetiştiriyordu. Çeki inceledikten sonra: «Çok müteessirim efendim», dedi, «Yabancılardan çek kabul edemeyiz.. Vakit geç.. Bankalar kapandı artık...»

Erkek hiç bozulmadı. Hiddetlenip bağırmadı da. Sadece: «Öyle olsun», dedi, «Mademki itimad etmiyorsunuz, çek de, manto da sizde kalsın. Pazartesi bankadan çek'i bozdurup mantoyu adresime getirirsiniz.»

Şaşırmıştık. O ise soğuk kanlılıkla adresi yazıp sarışın âfetin koluna girerek uzaklaştı.

Pazar, yâni hafta tatilimiz bize zehir olmuştu. Babamı da, beni de bir düşüncedir aldı. Bu adam neden hiç istifini bozmamış, bir anda 6000 lira verebilen zenginler gibi ukalâlık taslamamıştı. Sonra, ilk girdiği bir dükkâna nasıl itimad etmişti? Saatler geçmek bilmedi. Babam, can sıkıntısından sigaranın birini yakıp, birini söndürüyordu.

Ertesi sabah alaca karanlıkta sokağa fırlayıp bankaya koştum. Ayazda, banka kapılarında donuyordum ama içimi merak kaplamıştı bir kere.

Banka açılır açımlaz içeri daldım ve çek'i uzattım. Baktı, baktı, başını salladı, tekrar elime tutuşturdu. Daha yüksek bir memura verdim. O da baktı, baktı: «Bir de müdüre götür» dedi. Götürdüm.. O da başını salladıktan sonra: «Evlâdım, seni kandırmışlar, böyle bir hesap sahibi yok.» dedi..

Bu ihtimâli de düşünmüştüm ama gene de epeyi sarsıldım. Nefes nefese dükkâna koşup vaziyeti babama anlattım. O da şaşırmıştı. Ama ben yerimde duramıyordum. Kararımı vermiştim. Bıraktığı adrese de gidecektim.

Adres uydurma değildi, kolaylıkla buldum. Karşıma iki gece evvelki erkek çıktı. Pijamalı idi. Çek'i uzattım: «Maalesef beyim» dedim, «Mantoyu getiremedim.» Güldü:

«Zararı yok oğlum» dedi, «Böylelikle ne sen, ne de ben zarar etmemiş olduk.»

«Ya sarışın!? dedim...

«O da bu sabah vaziyeti öğrenince geldiği yere gitti» dedi, «Ama kürkün hayâli ile o da, ben de, hattâ sizler de hoş bir hafta tatili geçirdik işte!»

YAZISIZ!..

Çıldıracağım!

— Ay... Uyuyamıyacağım...

Mösyö Pierre karısına döndü:

— Neden?

— Vücudumda bir kırıklık var.

— Daha iyi ya... Hemen uyu...

Genç kadın kızdı:

— Hemen uyuyayım ha?. Hemen uyuyayım ha!.. Şimdi üstümü başımı parçalarım...

— Karıcığım, bunda kızacak ne var?

— Nasıl kızmayım? Hiç bir genç kadını kocası böyle tahkir etmemiştir.

— Ben sana bir şey demedim ki...

— Daha ne diyeceksin? Hemen uyu!. Demedin mi?. Ay şimdi bayılacağım. Üstüme fenalık geldi..

— Bari gidip eczahaneden kordiyal alayım...

— Otur, oturduğun yerde. Yat, zıbar. Yaptıkların yetişmiyormuş gibi, bir de beni yalnız bırakacaksın ha...

— Biraz su getireyim mi?.

— Yat. Odada yelnız kalmaktan korkuyorum. Ay bu adam bana suikast yapıyor. Yanımda böyle ölü gibi yatma, çıldıracağım.

Bir müddet sükût, sonra, tekrar genç kadında ahlar, ohlar, oflar...

— Aman ne berbat ışık.. Söndür şunu...

Mösyö Pierre uzandı, elektriği söndürdü. Karanlıkta genç kadın kocasına sokuldu. Yine bir müddet sükût... Erkeğin muttarit horultuları başladı. Genç kadın kocasını dürttü:

— Pierre.. Pierre.. Uyudun mu?

— Hayır.. Yeni daldım.

— Aman yarabbi, sen beni çıldırtacaksın. Çabuk yak şu elektriği... Karanlıkta bunalıyorum.

Pierre elektriği yaktı.

— Karıcığım. Senin rahatın için ne yapayım bilmem ki? Sen iyilikten de anlamıyorsun!..

— İyilik.. İyilik ha... Bu iyilik öyle mi?. Ay bu herif beni çıldırtacak. Aman ne fena ışık... Söndür şunu...

— Söndüreyim...

Erkek ışığı söndürür. Arkasını döner... Yatağın bir kenarına çekilir...

— Yak ışığı... Yak... Ay karanlıkta bunalıyorum. Herif sen beni öldüreceksin. Yak şu elektriği.. Yak şu elektriği. Ay çıldıracağım. Ay delireceğim. Sen ne biçim adamsın ayol?. Çevir şu düğmeyi, yak şu elektriği...

— Canım, karıcığım, seni memnun etmek için ne yapayım?.

— Sus.. Aptal... Ne yapacağını bilmiyorsan ne diye evlendin? Ha? Ne diye!..

— Fransız mizahı —

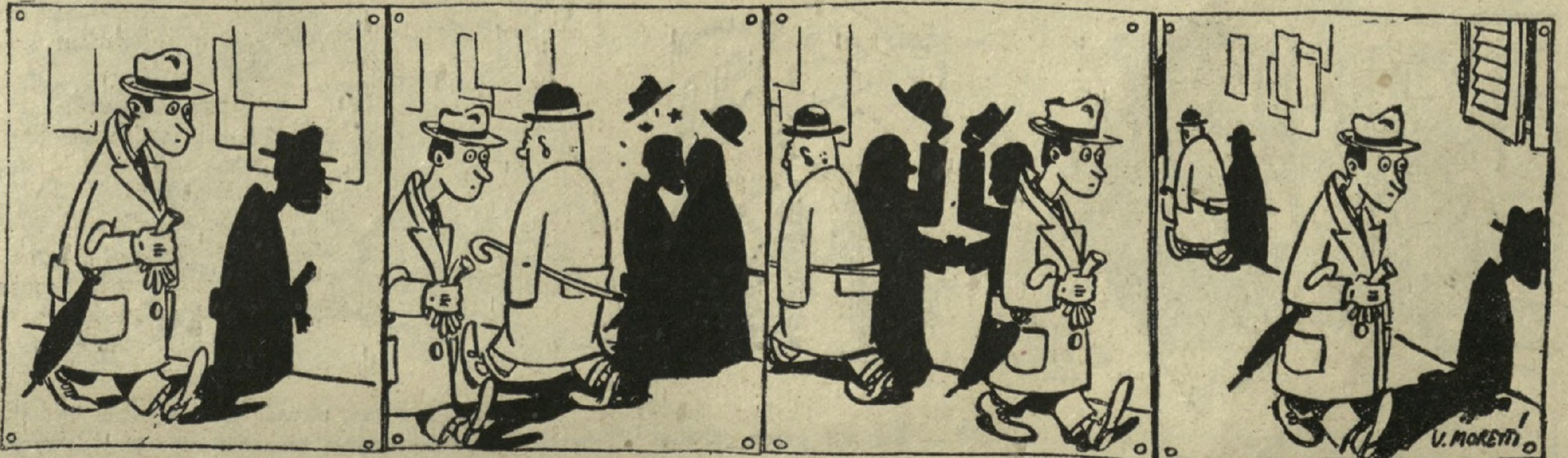
BESBELLİ!

Kadın telâşla kocasına haber verdi:

— Aman dikkat et, jiletinle kalem açmıştım...

Kocası güldü:

— Farkındayım. Traş olayım dedim, jilet kesmedi. Yazı yazacaktım, kalem de yazmayınca anladım.. .

YAZISIZ!..

000395

DÜNYA

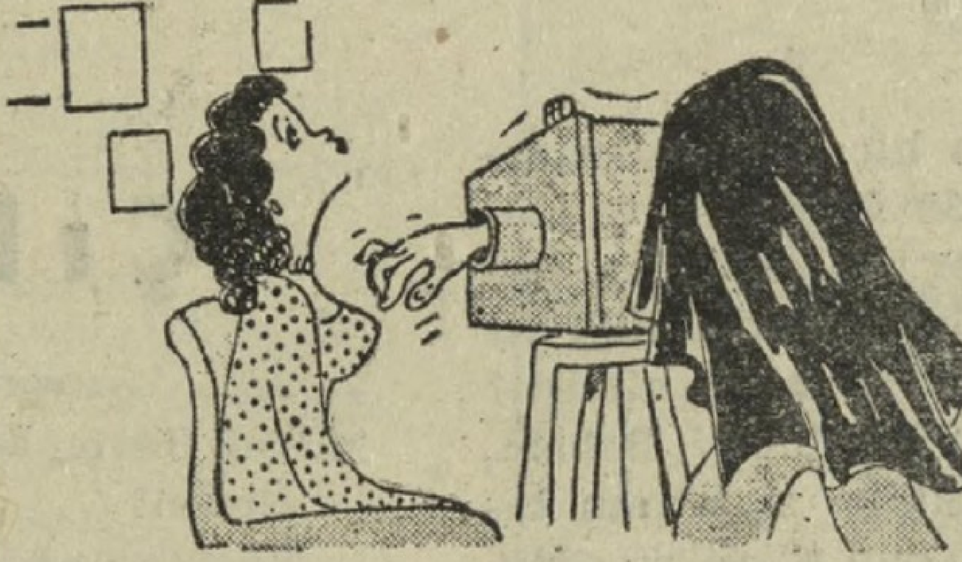
SOVYET RUSYADA:
Bir siyasî mahkûm!..

— İl Travaso —

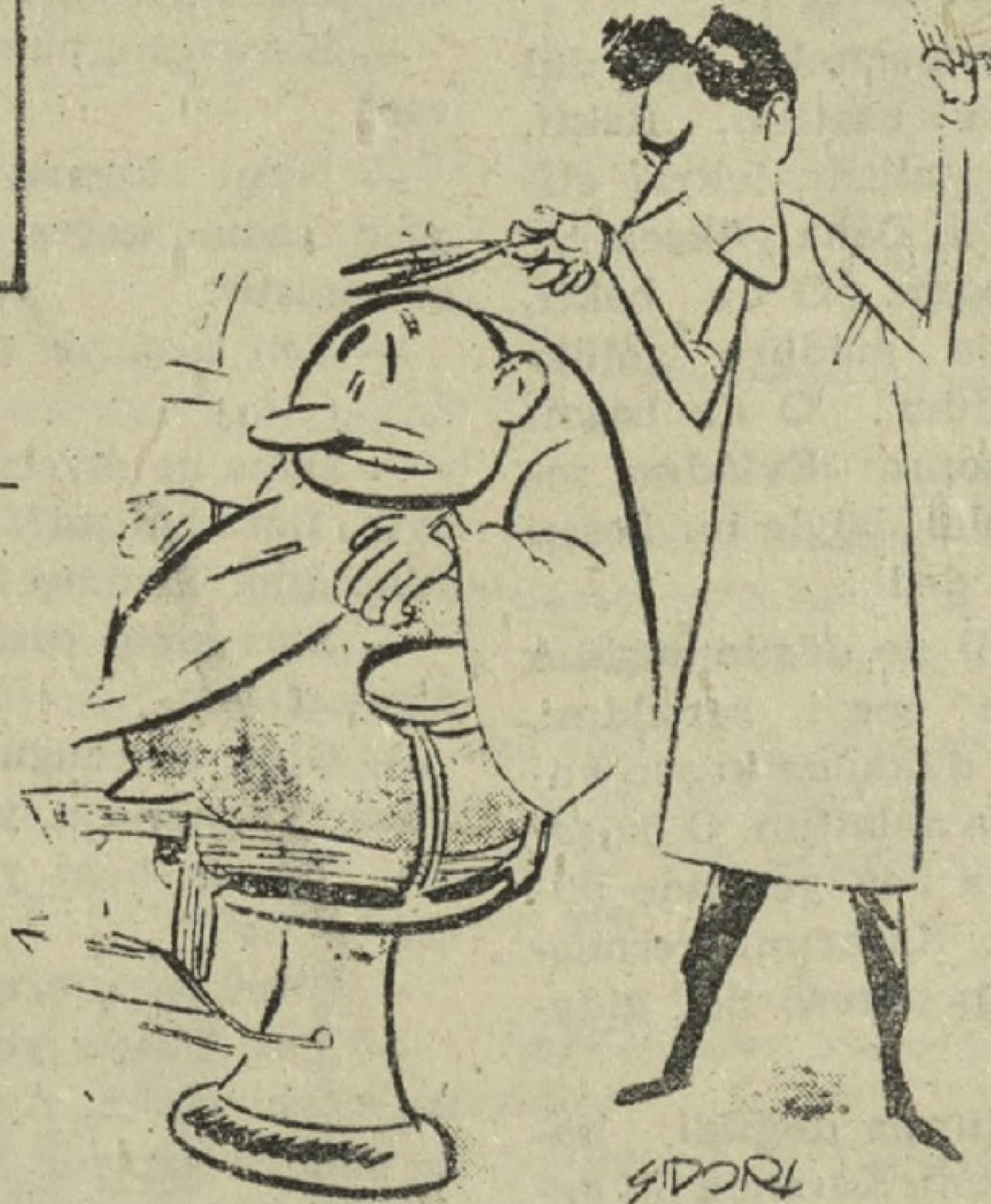
— Şimdi çok güç bir sahne çevireceğiz: Âşığınızın bütün verdiği hediyeleri ona iade edeceksiniz!..

— Le Hérisson —

— Tavana bakınız ve kımıldamayınız!...

— Le Hérisson —

TEHDİT!..

— İl Travaso —

— Ne kızıyorsun anne, bana mütemadiyen «senin model bir kız olmanı istiyorum» demiyor muydun?..

— Le Hérisson —

Kadın — Yine mi benim pantalonumu giydin?..

— İci Paris —

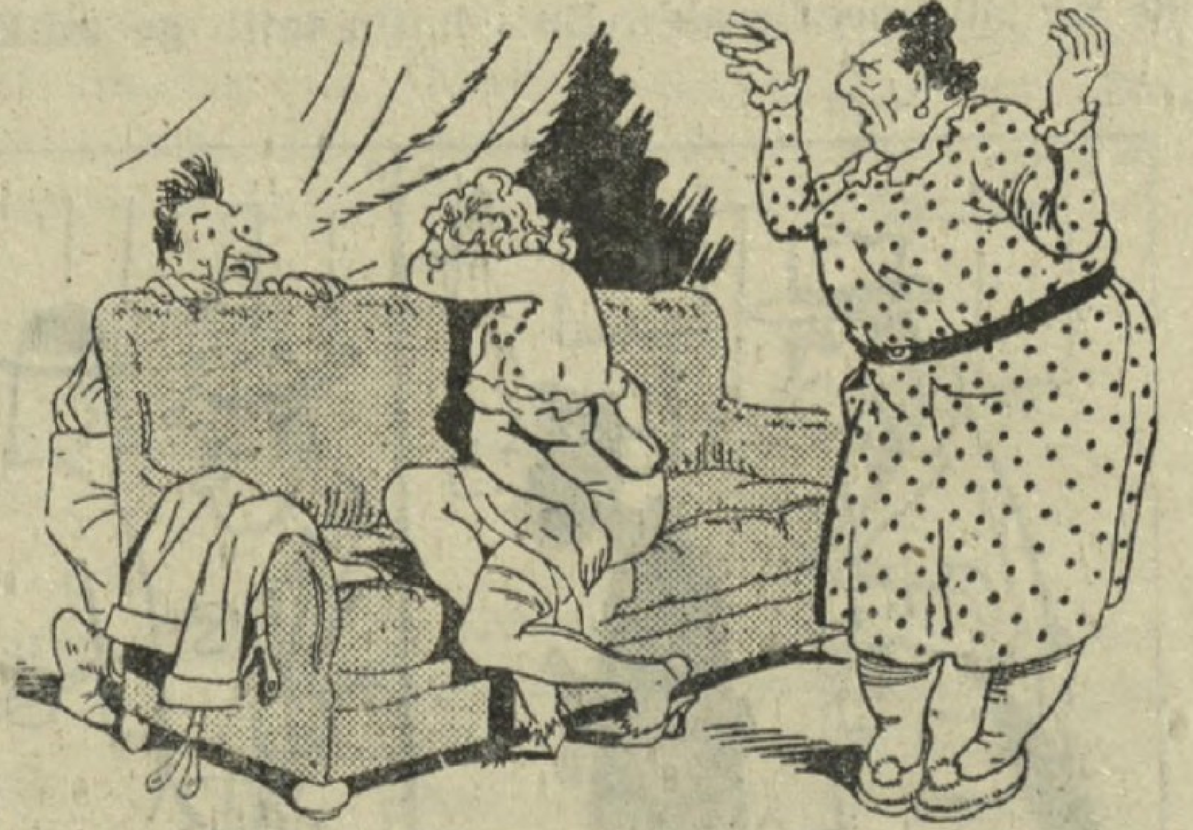
— Bak, sana sürpriz yaptım karıcığım!.

— İci Paris —

— Sizi bir yerde gördüm gibi geliyor!..

— İci Paris —

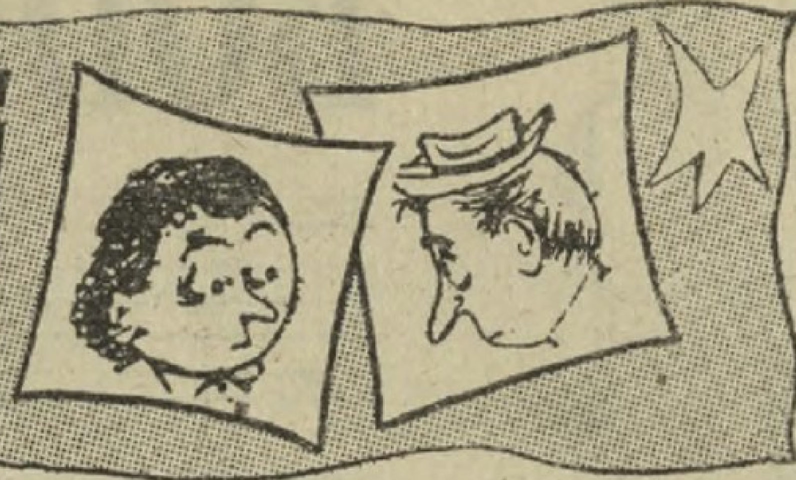

— Yazıklar olsun, birinci katın kiracısı ile ha!.. Senin bu kadar aşağıya tenezzül edeceğini ummazdım!...

— France Dimanche —

000396

KARİKATÜRLERİ

Garson — Midye tavası, istakoz, havyar, balık yumurtası... Başka?...

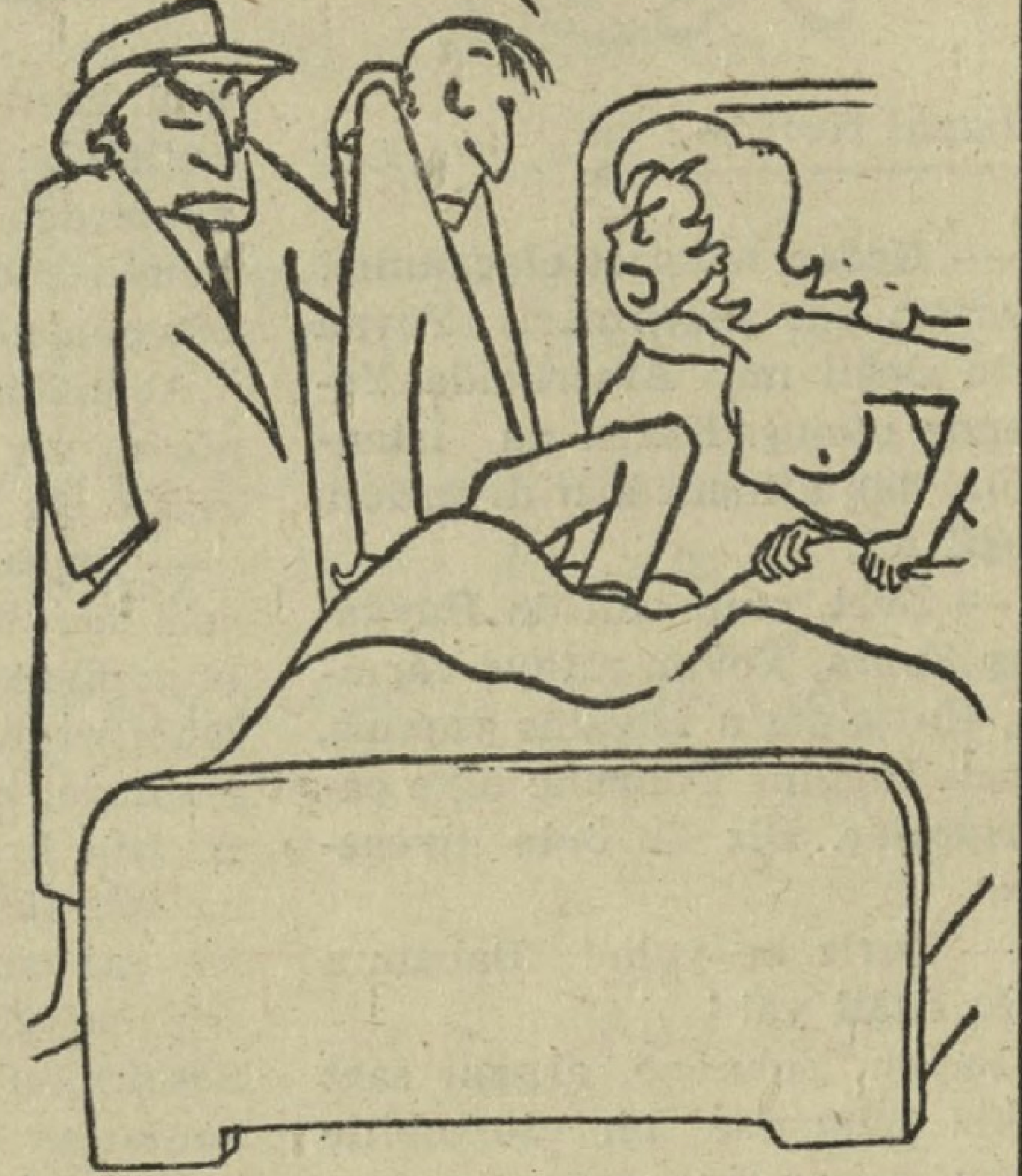
— Başka, iki porsiyon da karbonat!..

— Le Hérisson —

— Ah sevgilim, bu mes'ut dakikaya kavuşmayı bilsen nasıl bekledim!...

— İci Paris —

Kadın — Sana bir şey söyliyeyim mi?.. Bıktım bu şüphelerinden artık!...

— Le Hérisson —

— Üzülme, kimse görmedi!.

— İşte ben de onun için üzülüyorum ya!...

— Le Hérisson —

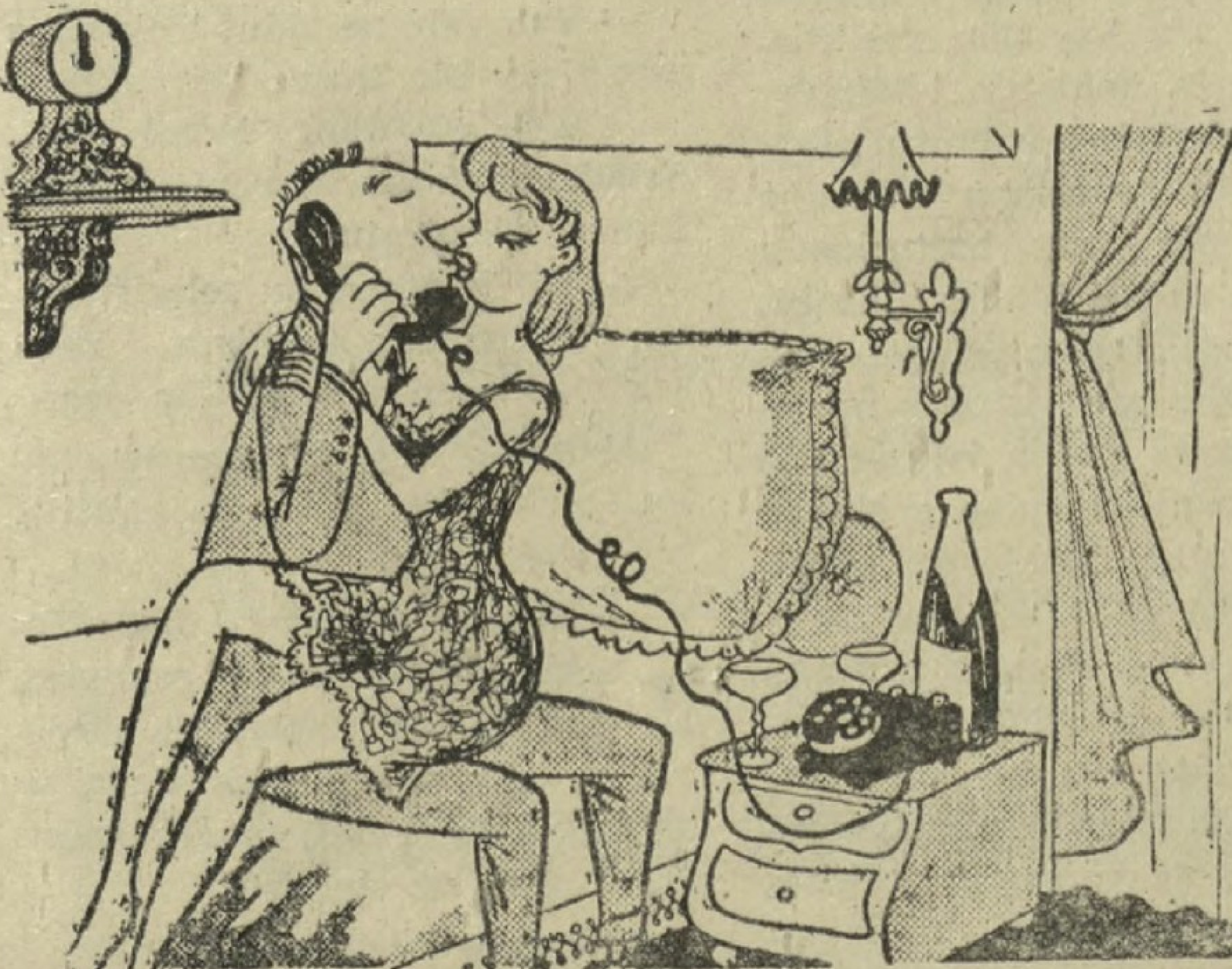
— İtfaiye mi orası? Yanıyorum, çabuk sarışın, uzun boylu bir kaç nefer gönderiniz!...

— Le Hérisson —

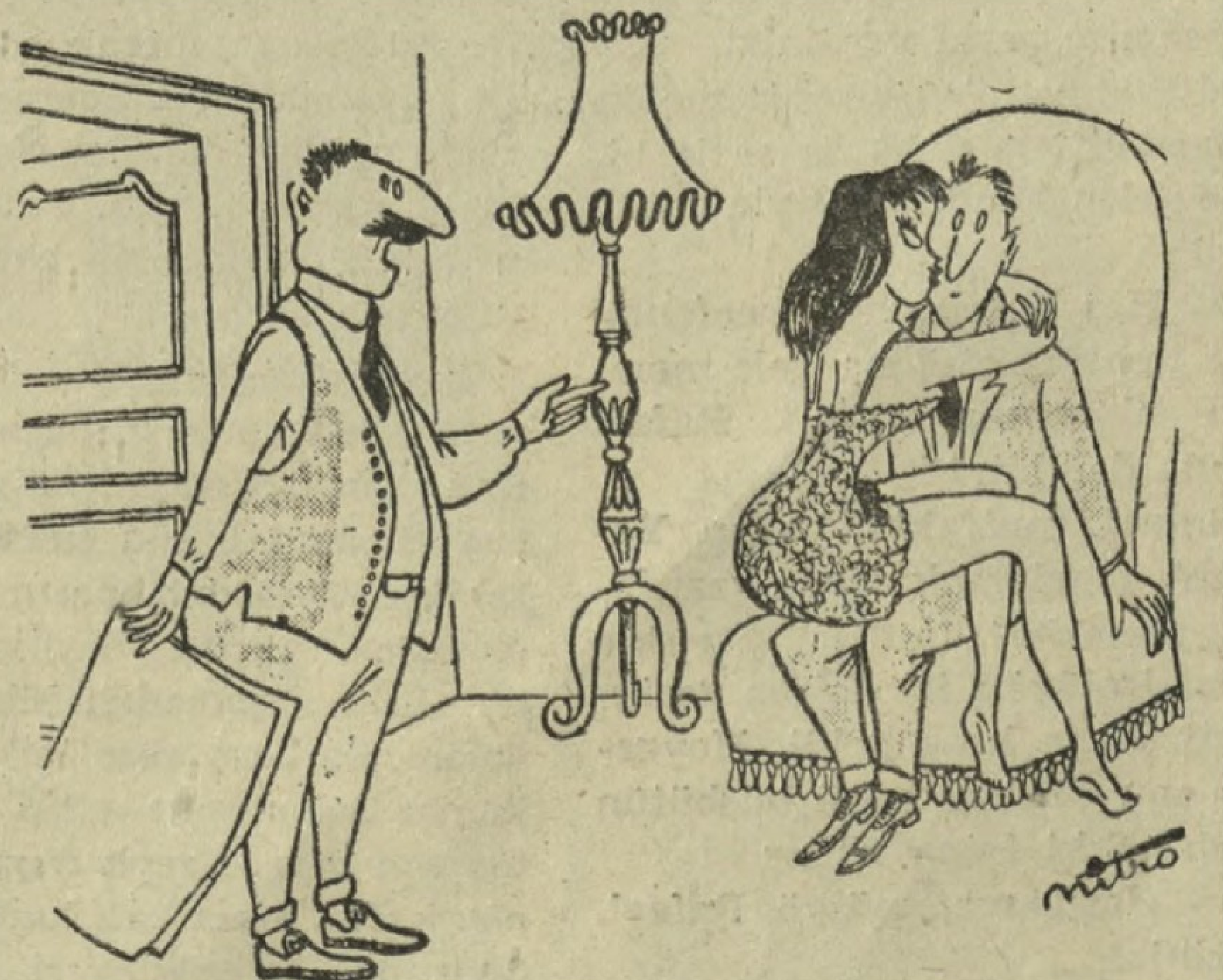
— Vallahi inanmam, hepsi oyun!...

— Le Hérisson —

— Yeni yılın kutlu olsun karıcığım, seni hararetle kucaklar, dudaklarından öperim!...

— Le Hérisson —

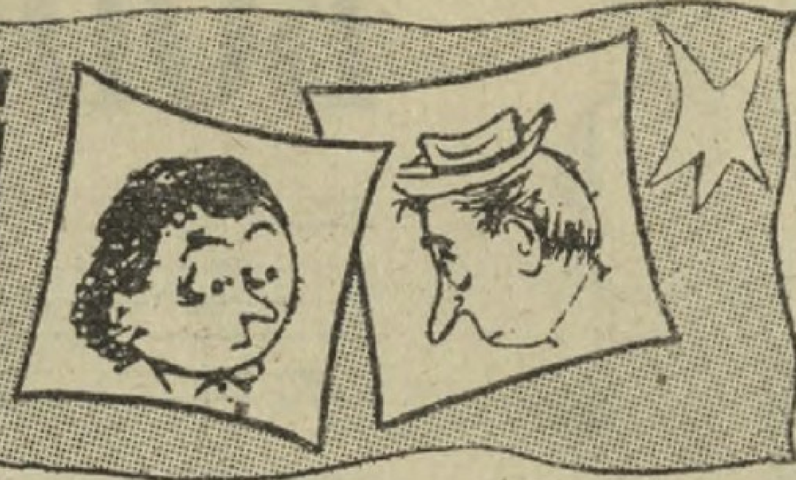

— Sana bir şey söliyeyim mi, delikanlı; annesi de yirmi sene evvel beni tıpkı böyle avlamıştı!...

— France Dimanche —

000397

Karikatürleri

Garson — Midye tavası, istakoz, havyar, balık yumurtası... Başka?...

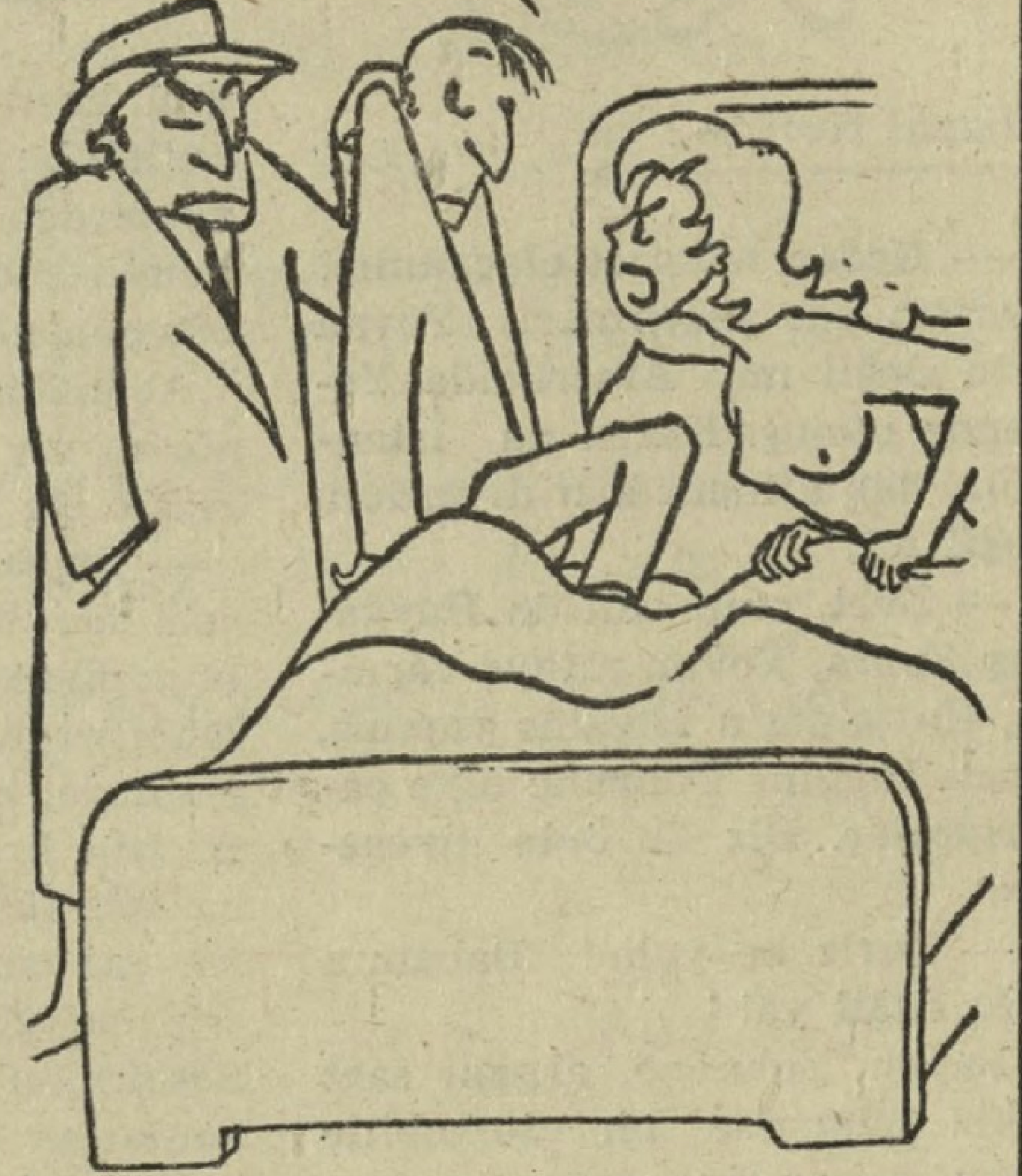
— Başka, iki porsiyon da karbonat!..

— Le Hérisson —

— Ah sevgilim, bu mes'ut dakikaya kavuşmayı bilsen nasıl bekledim!...

— İci Paris —

Kadın — Sana bir şey söyliyeyim mi?.. Bıktım bu şüphelerinden artık!...

— Le Hérisson —

— Üzülme, kimse görmedi!.

— İşte ben de onun için üzülüyorum ya!...

— Le Hérisson —

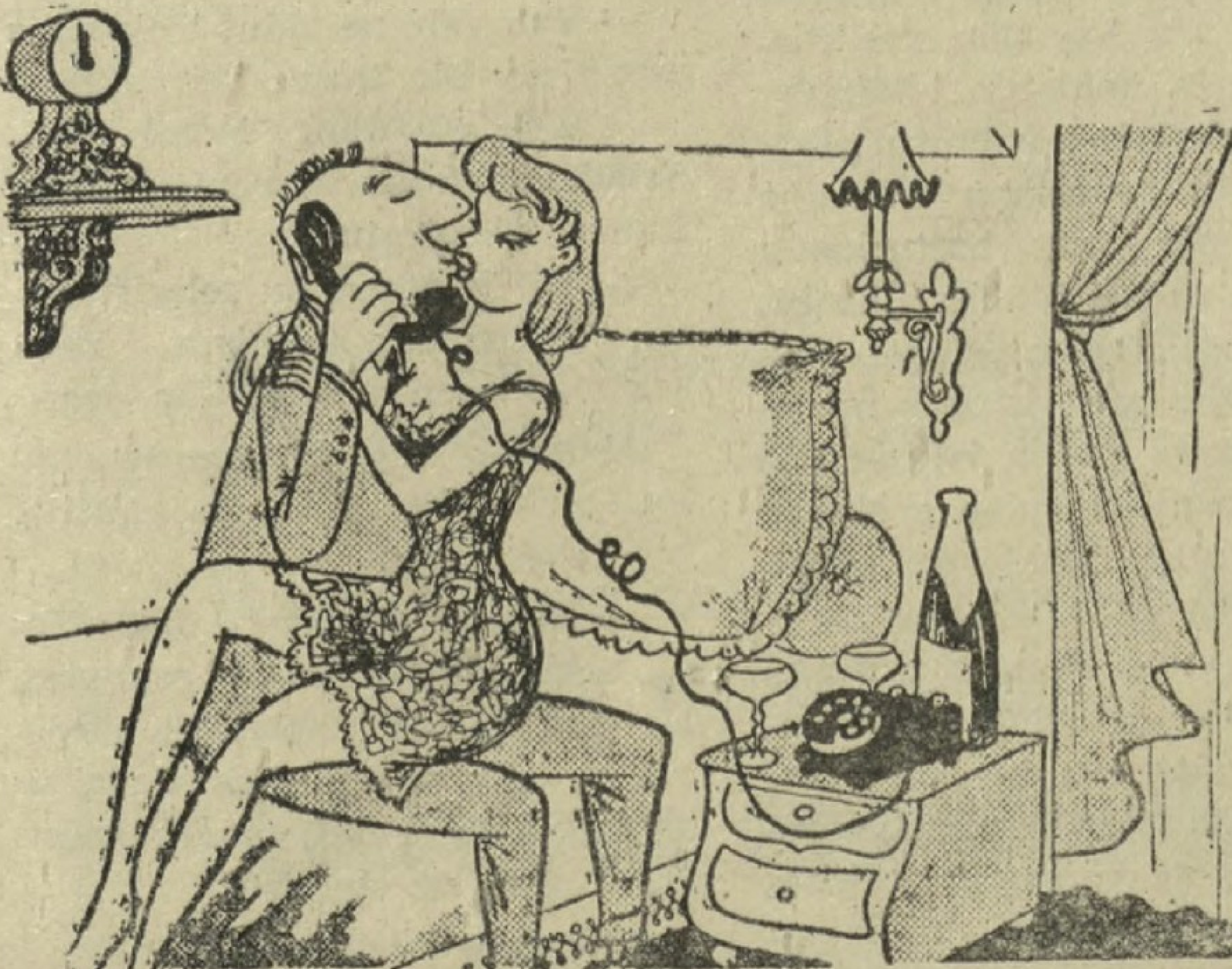
— İtfaiye mi orası? Yanıyorum, çabuk sarışın, uzun boylu bir kaç nefer gönderiniz!...

— Le Hérisson —

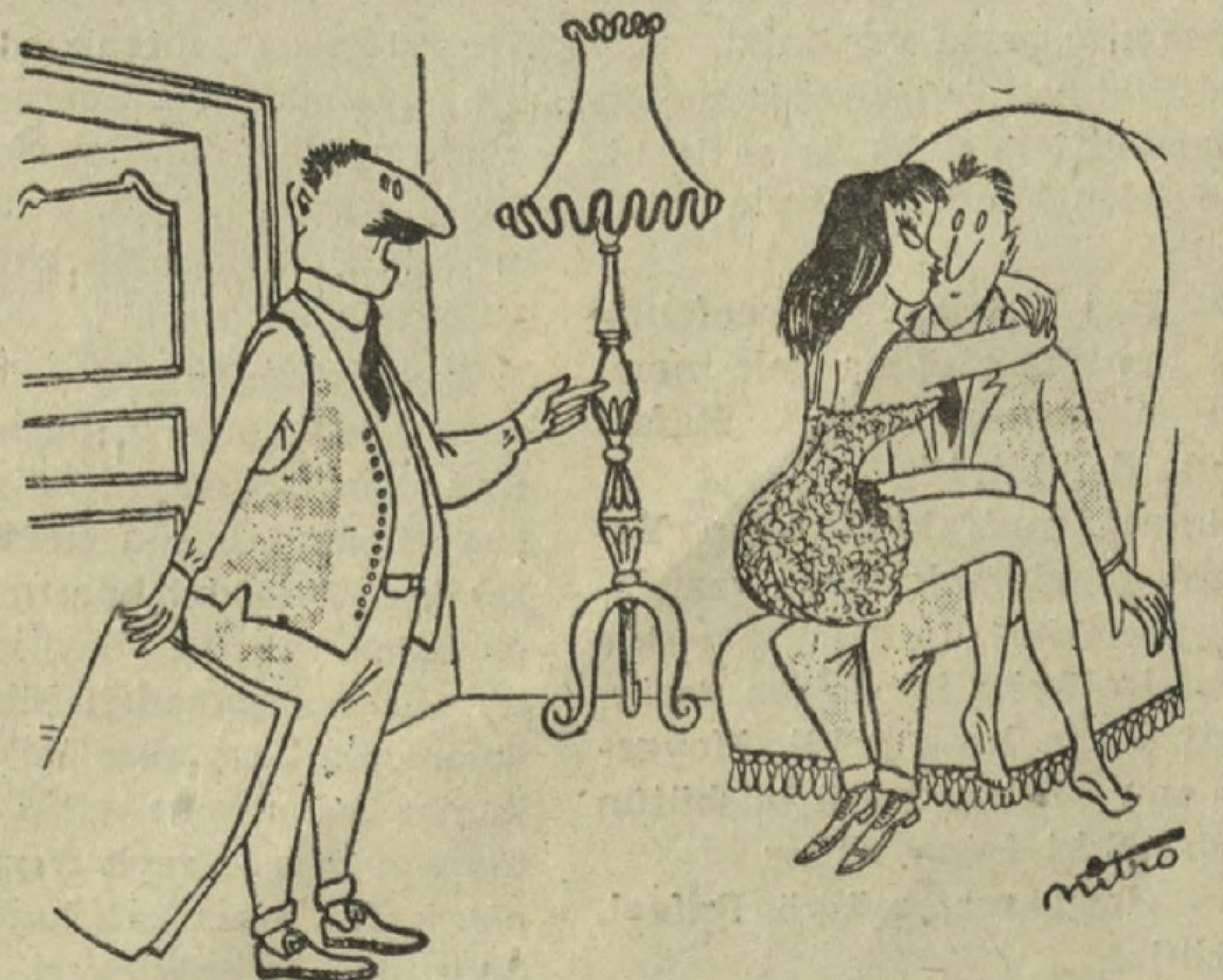
— Vallahi inanmam, hepsi oyun!...

— Le Hérisson —

— Yeni yılın kutlu olsun karıcığım, seni hararetle kucaklar, dudaklarından öperim!...

— Le Hérisson —

— Sana bir şey söliyeyim mi, delikanlı; annesi de yirmi sene evvel beni tıpkı böyle avlamıştı!...

— France Dimanche —

000397

BODRUMDAN PALASA

★ YAZAN: HAMDİ VAROĞLU ★

Mizahî Roman : 10

— Neden hakaret olacakmış? Herifin adı pastırmacı Yovan usta değil mi? Amerikada Yohanne olmuş. Karısı da İstanbullu bir ermeni kızı diyordun, değil mi?

— Evet, onun adı da Hayganoş. Sonra, Yovan ustaya varınca, Hayganoş'u Higgins yapmış, şimdi Higgins Yohanne diye çağırıyorlar. Biz de öyle diyeceğiz.

— Deriz be yahu! Babamın oğlu değil ya!

Bayan Yohanne, akşam saat sekiz sularında, bir otomobille Palas'ın kapısına dayandı.

Abdullah bey, kapıya kadar bizzat koşmuş, bayan Yohanne'ı milyonlarına lâyık bir şekilde iltifatlarla karşılamıştı.

Lahik Higgins, sabık Hayganoş, Allah için güzel kadındı. Fazla dikkat edilirse, daha doğrusu biraz yakından bakılırsa, kibrit çöpü inceliğindeki kaşlarının hakikatte, kenarları erimiş kazan kulpları kalınlığında olduğu, dudaklarının üstünde, bıyıklardan münhal hafif bir karaltı bulunduğu seziliyordu. Lâkin, türlü türlü kremlerin, çeşit çeşit pudraların teşkil ettikleri tabakalar, esasen muntazam olan yüz çizgilerine bir ayrı halâvet kattığı için, yalnız izleri kalmış olan bu ufacık kusurlar fazla göze batmıyordu.

Milyonerin karısı, Abdullah beyin:

— Hoş geldiniz, bayan, müessesemize şeref verdiniz!

İltifatına, Amerikanlaştımağa yeltendiği için daha da acaip bir hale gelen kendi şivesiyle cevap verdi:

— Hoş bulmuşum beefendi! Sizi ilen tanıştığıma çok memnun olmusum Mösyö Rafael bunda değildir?

Rafael, mutfakta, bayan Yohann'ı ağırlamak için hazırlanan yemekleri teftis etmekle mesgul olduğu için biraz gecikmişti. Kosa kosa geldi. Havganos onu görünce yüzü büsbütün güldü. Eski âsina idiler:

— Nasılsınız, mösyö Rafael, eyisiniz?

— Teşekkür ederim, bayan, sizi gördüm daha iyi oldum.

Hayganoş, otomobilden indikten sonra, sahici kral karısı imiş gibi kasıla kasıla yürüdü, Abdullah beyin refakatinde merdivenlerden çıktı. Macit paşa yalısının meşhur tarihî karyolalı odasına girdiler.

Abdullah bey, pastırma kralının karısını pohpohlamak için muazzam bir kıtır attı:

— Bayan Higgins, dedi, bu karyola son derece tarihîdir. Bu yalı yapıldıktan sonra, Macit paşanın büyük dedesinin dedesi zamanında, burada iki tane kralla, iki tane kraliçe yatmıştır. Padişaha misafir olarak İstanbula gelen krallardan Fransa kralı On sekizinci Hanri ile İngiliz kralı Beşinci Lui, bu odada misafir olmuşlardır. Benim zamanımda da, ayni yatağı, Amerika krallarından bay Yohannu'la sayın eşi kraliçe bayan Higgins hazretlerine sunmak şerefini kazandığım için bahtiyarım.

Kraliçe hazretleri bu nutku cevapsız bırakmak istedi.

— Macit paşanın bu menşur yalısında benden evvel başka kraliçaların da yattığına pek memnun olmuşum. Göroorum ki, bunda bir Amerikan kralıçası eksiğimiş. Onu da şimdi siz icabına bakoorsunuz. Benim için bu çok büyük bir onördür, beefendi.

Bu karşılıklı pohpohtan sonra, aşağı indiler. Bayan Higgins'in eşyası, garsonların sırtında yukarıki tarihî odaya taşınmıştı.

Aşağıda, lokanta salonunda, pastırma kraliçesine ayrı bir masa hazırlanmış, çiçeklerle süslenmişti. Masa üç kişilikti. O akşam, bayan Higgins, patronla karısının misafiri olarak yemek yedi. Yemekten sonra, merak edip bakara salonuna geçti. Sonra, müessesenin meşhur dansörü Nevres beyle bir iki dans etti. Palas'ın havasına ilk akşamdan böylece alışıverdi.

Bayan Hinggins, Beyoğlu kaldırımlarında yarım papuçla dolaşıp dururken birdenbire milyoner karısı olmanın bütün şımarıklığına sahipti. Kocasının, pastırma kralı olmasına rağmen devam etmeğe bir türlü alışamadığı kibar gazinolara, barlara, gece kulüplerine, kumar salonlarına girip çıkmaktan son derece zevk duyuyor, Amerikada, Amerikalı kadınlardan öğrendiği Amerikanvari yaşama tarzını, dört başı mamur bir şekilde tatbik ediyordu. Orada iken, Yohan.la aralarında sık sık kavgalar çıkardı. Bu kavgaların çoğu para yüzündendi. Yohan, Higgins'in kumarına para yetiştiremiyordu.. Devam ettiği masalarda mütemadiyen yutuldukça, ertesi sabah Yohan'a binbir türlü işveyle sokulur, onun löpür löpür yanaklarını, okşar, boynuna sarılır, yaltaklanırdı. Yohan, bunun para istemek için bir mukaddime olduğunu bilirdi. Fakat anladığını gûya belli etmez, yan çizmeğe çalışırdı. O zaman çıngar kopardı. İşi boşanmağa kadar götürürlerdi. Fakat su bulanmadan durulmadığı gibi, onlar da kavga etmeden barışamazlardı. Yohan, homurdana, homrdana cüzdanını çıkarır, Higgins'e istediği parayı verir, mukabilinde bir öpücük alır, işine giderdi.

Hinggins, gelirken yanına fazla para almadığı için, Turistik palasta kumar masalarına fazla yanaşamıyordu. Ama ne de olsa, alışmış kudurmuştan beterdı. O gece dayanamadı, yine bir iki masaya uğradı. Çantasındaki paranın büyük bir kısmını bıraktıktan sonra, çekildi.

Bu para kaybetme, onun için bir nevi afyon gibi, eroin gibi bir şeydi. Pastırma kralının karısı, para kaybetme müptelâsi idi. Soyulmadığı gece uykusu kaçar, rahatı bozulurdu. Şimdi, rızkını almış bir ayyaş gibi rahatlamıştı.

Fakat, ertesi sabah, Macit paşa yalısının tarihî odasındaki tarihî yatakta gözlerini açtıktan yarım saat sonra eline tutuşturdukları bir telgraf, keyfini fena halde kaçırdı. Telgraf pastırma kralından geliyordu. Yohan İstanbul'a hareketini bir kaç gün geciktirmek zorunda kaldığını bildiriyordu. Telgraf şöyle yazılmıştı: «Gülüm, istofor Amerikan ordusuna verilecek guş gonü bastırmanın teslimatını neğini bitamamiha bitirip öyle geleceğem İstoper yedi sekiz günlük iştir, istoper masarifatını idareli gullan istoper goz lerinden, yanaklarından neğinden öperim istoper. Möhterem zevciniz pastırma grali Yohan.»

Hayganoş, bu telgrafı okuyunca hakikaten de istoper etmişti.. Kâğıdı elinden attı, bir küfür savurdu. Yedi sekiz gün, İstanbulda parasız ne yapacaktı? Nekes herif, gelirken yanına, utanmadan bir parçacık para vermişti. Koskoca milyoner karısı tâ Amerikadan İstanbula bu kadarcık para ile mi gelirdi? Arkasından hemen yetişeceğini söylemişti. İşte hiç akılda olmayan bir iş çıkmış, hareketini tâ bir hafta son raya bırakmıştı.

Hayganoş düşünüp taşındı, yedi sekiz gün içinde Turistik Palasın kumar masalarında kaybedeceği parayı tedarik edecek bir menba aradı.

Çok fazla aramadan bu menbaı buldu. Palasın sahibi Abdullah bey bu vazifeyi pekâlâ görebilirdi. Bir defa, zengindi. Sonra bönce bir adama benziyordu. Üçüncüsü, karısı, kadından başka her şeye benziyen bir mahlûktu. Hayganoş, pastırma kralının karısı olmadan evvelki Beyoğlu hayatında tatbik ettiği yanaşma kaidelerine uygun bir iki manevra yapacak olursa, Abdullah beye kesenin ağzını actırması işten bile değildi.

Aynanın karşısına geçti, mübalâğalı bir tuvalet yaptı. Elbiselerinin en dekoltesini seçti. Giydi. Aşağı indi. Yohandan gelen telgraf elindeydi. İlk rastladığı garsona Abdullah beyi sordu. Yazıhanesinde olduğunu öğrendi. Doğruca oraya gitti. Abdullah bey, masasının başına geçmiş, elinde tuttuğu bir kâğıdı okumakla meşguldü. Hayganoşu görünce ayağa kalktı:

— Buyurun bayan, dedi, buyurun, şöyle oturun. Nasılsınız, iyi misiniz? Geceyi rahat geçirdiniz mi?

— Teşekkür ederim, efendim. Geceyi irahat geçirmişim ama, sabahına kasvetlenmişimdir.

— Vah vah, ne oldu? Yoksa hizmetinizde bir kusur mu ettiler?

— Yoğ efendim, öylesi değil. Sabah sabah bir telgram almışım. Canım sıkılmıştır.

— Ya! Nereden bu telgrlf?

— Yohan'dan gelmiştir. Yedi, sekiz gün sonra geleceğim deor.

Abdullah bey, kurnaz ve çapkın bir ifade vermeğe çalıştığı bir tebessümle:

— Haklısınız, bayan, dedi. Yedi, sekiz günlük hasret çekilmez. Üç gün de sizin yolculuk sürdü, on, on iki gün demektir. Ama, üzülmeyin a canım, çabuk geçer, sayılı gün, ne olacak!

Hayganoş omuz silkti:

— Yağnış ağnadınız, beyefendi, dedi. Ona üzülmoorum. İsterse hiç gelmesin, aşıklısı değilim.

(Devamı var)

000398

Güzellik Banyonuzu....

Yeni **PURO**

GÜZELLİK SABUNU İLE YAPINIZ!

En lüks Amerikan sabunlarının ayarında olan YENİ PURO TUVALET SABUNU

- yepyeni bir formülle imal edilmiştir.
- cildinizin derinliklerine kadar nüfuz ederek yabancı maddeleri temizler.
- teninizi kadife gibi yumuşak, çiçek gibi taze yapar.
- en kısa zamanda Cazibe, Gençlik ve Güzelliginizi arttırmayı garanti eder.

faal

BOL KÖPÜKLÜ - NEFİS KOKULU

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

106

Emsalsiz bir sinema romanı:

Seba Melikesi Belkis

ve

Hazreti Süleyman

★

Seyretti cihan mülkünü taht üzre Süleyman
Ol saltanatın yeller eser şimdi yerinde!

★

Baştanbaşa tarih... Baştanbaşa aşk ve heyecan!

Emsalsiz Fotoğraflar

Bu hafta çıkıyor

Fiatı 50 Kuruş

Satış merkezi: AKBABA Yayınevi, İstanbul

Aydabirde:

Hollewood'un en güzel yüzlü kızı

Piper Lavrie'a

Bütün hayatını anlatıyor.

Rüzgâr Gibi Geçti

Filminin hiç bilmediğimiz, merak, esrar, heyecan dolu tarafları!

Salı Günü

000399

Akbaba

— Evvelki gün siyah bir saç teli... Dün sarı bir saç teli... Bugün de bu!... Acaba yarın ne getireceksin?...

000400